

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 27ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Η "ΠΑΡΑΜΥΘΑ" ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΟΙ ΛΑΟΙ ΣΧΕΔΟΝ οι λαοί του παρελθόντος γνώριζαν τα φυτά που περιέχουν ψυχότροπα συστατικά και τα είχαν ενσωματώσει στην κουλτούρα τους για θρησκευτικούς και θεραπευτικούς λόγους³ σε αυτούς τους πολιτισμούς, η τοξικομανία ως κοινωνικό πρόβλημα ήταν ανύπαρκτη. Οι τελευταίοι αιώνες σηματοδεύτηκαν από την ανάδυση και την εδραίωση μιας κοινωνικής οργάνωσης που έχει ως κεντρικές της αξίες το κέρδος, τον ανταγωνισμό και την απόλυτη ανάπτυξη των μέσων παραγωγής. Ο καπιταλισμός, αναπτύσσοντας σε τεράστιο βαθμό την τεχνολογία, έκανε δυνατή την κατασκευή χιλιάδων συνθετικών ψυχοτρόπων, ιδιαίτερα κατά τον 20ο αιώνα. Οι αρχές του αιώνα μας είναι το χρονικό σημείο όπου η εξουσία δημι-

ουργεί, με την ποινικοποίηση και την εμπορευματοποίηση, τις προϋποθέσεις του σύγχρονου κοινωνικά διαλυτικού φαινομένου της τοξικομανίας. Οι πολιτικο-οικονομικές ελίτ, αφενός ποινικοποίησαν τη χρήση και τη διάθεση μιας ορισμένης μερίδας ψυχοτρόπων, και αφετέρου εμπορευματοποίησαν μια άλλη μερίδα. Αυτή η νομοθετική ρύθμιση δεν είχε άλλη σκοπιμότητα παρά την επέκταση της κυριαρχίας τους και την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσής.

Η ποινικοποίηση δημιούργησε τις προϋποθέσεις της συγκρότησης ενός διεθνούς ολιγοπωλιακού κυκλώματος εμπορίας των παράνομων ψυχοτρόπων (κυρίως ηρωίνη, κοκαΐνη, χασίς), το οποίο εκτόξευσε τις τιμές στα ύψη. Το ποσοστό κέρδους που αποκομίζει αυτό το κύκλωμα είναι υ-

ψηλότερο οποιουδήποτε άλλου εμπορεύματος και το παράνομο εμπόριο δίνει τεράστια οικονομική και πολιτική ισχύ σε αυτούς που το ασκούν. Μέλη του κυκλώματος είναι ευυπόληπτοι επιχειρηματίες, εφοπλιστές, βιομήχανοι, τραπεζίτες, μαφιόζοι, πολιτικοί, ανώτατοι κρατικοί και δικαστικοί λειτουργοί, αξιωματικοί του στρατού και της αστυνομίας, τελωνειακοί, ιατροδικαστές, διευθυντές φυλακών, δικηγόροι.

Το πραγματικό όμως κέρδος που επιδιώκεται από την επιχείρηση "εμπόρευμα-ναρκωτικά" είναι ο έλεγχος και η πειθάρχηση. Η πιο κραυγαλέα απόδειξη αυτού του γεγονότος ήταν ο λεγόμενος πόλεμος του οπίου, η με τη βία δηλαδή επιβολή της νόμιμης διακίνησης και χρήσης του οπίου στην αποικιοκρατούμενη Κίνα

από το στρατό της βρετανικής αυτοκρατορίας. Σ' εκείνη την περίπτωση, ο στρατιωτικός μηχανισμός έδρασε σαν ενδιάμεση καταστολή, επιβάλλοντας το απόλυτο μέσο ελέγχου και πειθάρχησης, την τοξικοεξάρτηση. Αποκλεισμοί λιμανιών, στρατιωτικές επιχειρήσεις και βομβαρδισμοί χρησιμοποιήθηκαν για να επιβάλλουν το όπιο σαν μέσο διατήρησης της ίδιας αποικιοκρατικής εξουσίας που στο εσωτερικό της χώρας της εξέφραζε τον εντονότερο αποτροπιασμό για τους "αντικοινωνικούς τοξικοεξαρτημένους" που "απειλούσαν τις αξίες της αστικής κοινωνίας".

Για δεκαετίες η εξουσία υιοθετούσε το προφίλ του αυστηρού προστάτη της ηθικής, του φύλακα-άγγελου της κοινωνίας ενάντια στους "εγκληματίες ναρκομανείς". Τα τελευταία χρόνια όμως αλλάζει το προσώπείο, μεταμφιέζεται σε καλοσυνάτο μπαμπά που αγκαλιάζει τον άσωτο υιό, οι "εγκληματίες-ψυχοπαθείς-πρεζακηδες" γίνονται "τα παιδιά μας". Κοινωνική ευαισθησία, ενδιαφέρον, στοργή... Στο χορό και ανησυχούντες δημοσιογράφοι, ειδήμονες, τηλεπαρουσιαστές και παπάδες, όλοι έχουν κάτι να πουν, όλοι νοιάζονται...

Αυτό που είναι σίγουρο είναι ότι ο άρρωστος θα αναζητεί πάντα τη γατριά του. Σε μια κοινωνία βαθειά άρρωστη, όσο δεν θα αναζητείται η θεραπεία των αιτίων, οι άνθρωποι θα καταφεύγουν στην προσπάθεια εξάλειψης των συμπτωμάτων. Σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές αρρώστιες, το γιατρικό είναι χειρότερο από την αρρώστια την ίδια. Ωστόσο ο άρρωστος γαντζώνεται από το γιατρικό που τον σκοτώνει γιατί τις λίγες φορές που διαισθάνεται την αιτία της αρρώστιας του αισθάνεται πιο υγιής μέσα στην αρρώστια του παρά στην "υγιή κοινωνία" που τον περιβάλλει. Η παραίτηση, η αυτοκαταστροφή, η αντικοινωνικότητα, ο καθημερινός θάνατος, η αποξένωση, δεν είναι αποτελέσματα αλλά αίτια της τοξικοεξάρτησης. Οι τοξικοεξαρτημένοι ζουν στην πιο αβυσμική, σχεδόν απόλυτη μορφή τους, τις όψεις της καθημερινής φρίκης και συγχρό-

ως ζουν την πιο ηδονική από τις αυταπάτες, την απόλυτη "παραμύθα". Προσπαθώντας να σκοτώσουν αυτό που μας σκοτώνει, ερωτοτροπούν με το θάνατο. Αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός της εξουσίας, η μετατροπή του ενστίκτου της ζωής σε ένστικτο του θανάτου.

Δημοσιογράφοι, ειδήμονες, τηλεπαρουσιαστές και αναλυτές, όλοι έχουν κάτι να πουν, τα media έχουν ευαισθησίες. Ο θάνατος πουλάει. Όχι όμως όλοι οι θάνατοι. Πουθενά δεν υπάρχει αναφορά στους νεκρούς των εργατικών "ατυχημάτων", ισάριθμους με τους νεκρούς τοξικοεξαρτημένους. Σ' αυτή την περίπτωση ίσως να αποκαλυπτόταν ότι και στις δύο περιπτώσεις, όπως και σε τόσες άλλες, η αιτία είναι η ίδια, ίσως να αναγκάζονταν να μιλήσουν ενάντια στα αφεντικά τους και τον ίδιο τους τον εαυτό. Ο θάνατος πουλάει. Και τα media διαφημίζουν το θάνατο. Ο θάνατος γίνεται οικείος, φυσικός, αυτονόητο κομμάτι της "ζωής" μας. Και την ίδια ώρα που προβάλλουν τις "συνταρακτικές ειδήσεις" με τις σύριγγες για να "ευαισθητοποιήσουν", χιλιάδες ψυχές νιώθουν αυτές ακριβώς τις εικόνες να τους και να τις παρακινούν να βγουν στους δρόμους και στις πλατείες για να γίνουν. Ο θάνατος γεννάει θάνατο.

Πολιτικοί, νομοθέτες, υπουργοί, ειδικοί, όλοι πλέον νοιάζονται και αγαπούν τους τοξικοεξαρτημένους.

Συνέχεια στη σελίδα 4

"ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ"-ΜΑΚΡΟ

Απολύσεις και κινητοποιήσεις

Κάλεσμα των εργαζόμενων στο Λαμπρόπουλο για μπουκό-τάξ μετά από απολύσεις συναδέλφων τους. Απολύσεις και τρομοκρατία από τη διοίκηση του ΜΑΚΡΟ.

Σελ. 4

STASA ZOJONIC

Γυναίκες και милитаризм

Το πρώτο μέρος της ανάλυσης της ακτιβίστριας από τη Σερβία. Μέχρι πού μπορεί να φτάσει, μέχρι ποιους συμβιβασμούς και ποιες αρνήσεις, ο αντιπολεμικός λόγος;

Σελ. 5

COB BOLIBIAS

Αντίσταση και συνδικαλισμός

Η ανάρχωςυνδικαλιστική δράση στο Εργατικό Κέντρο Βολιβίας, παράδειγμα σύγχρονου μαχητικού εργατικού κινήματος.

Σελ. 6

ΝΕΑ ΣΥΛΛΗΨΗ ΑΡΝΗΤΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ μετά από τη σύλληψη του Νίκου Καρανίκας και λίγες μέρες μετά από την εξοντωτική ποινή που του επιβλήθηκε, η εξουσία κάνει ένα ακόμα βήμα, προχωρά σε νέα σύλληψη αρνητή στρατεύσεως.

Την Τετάρτη 25 Οκτώβρη η αστυνομία σε μια καλά οργανωμένη στρατιωτικού τύπου επιχείρηση (παρακολούθηση και έφοδο στο σπίτι του) συλλαμβάνει στην Πάτρα τον Στέφανο Ασημακόπουλο. Ο Σ. Ασημακόπουλος είναι φοιτητής στα ΤΕΙ Αθήνας και αρνήθηκε

τιωτικές Φυλακές Αυλώνας. Η δίκη του θα προσδιοριστεί τις αμέσως επόμενες μέρες.

Με την πολιτική επιλογή της σύλληψης του Σ. Ασημακόπουλου παίρνει άλλη τροπή η υπόθεση των αρνητών στρατεύσεως. Η ταυτόχρονη φυλάκιση των δύο αρνητών στρατεύσεως είναι μια σαφής απόδειξη της σκληρύνσης της στάσης της εξουσίας απέναντί τους. Μήνυμα όξυνσης ενός πολέμου που ακόμα δεν φαίνεται να το αντιλαμβανόμαστε σε όλο του το εύρος.

Απέχοντας από τους όρους συγκρότησης ενός αντιπολεμικού αντιμιλιταριστικού κινήματος ανατροπής ο ριζοσπαστικά αντιστεκόμενος χώρος βρίσκεται - για μια ακόμη φορά - αντιμέτωπος με την άμεση καταστολή αρνητών στράτευσης.

● Θα μπορέσει να ξεπεράσει την "τυπική" αλληλεγγύη που εκφράζεται μια βδομάδα πριν τη δίκη;

● Θα μπορέσει να αρθρώσει ένα συνολικό

αντιθεσμικό λόγο στο милитаризм και το στρατοκρατικό ολοκληρωτισμό;

● Θα μπορέσει εντέλει να υπερασπιστεί ουσιαστικά τους φυλακισμένους αρνητές με την ενεργητική διάχυση της αντιμιλιταριστικής αντικαθεστωτικής δράσης;

Ερωτήματα που αυτή τη στιγμή θέτονται ακόμα πιο πιεστικά, καταστάσεις που εναγωνίως απαιτούν το ξεπέρασμά τους, στοιχήματα που επαναθέτουνται αμετάκλητα - όσο και να θέλουμε να τα ξεπεράσουμε ή να τα αποφύγουμε.

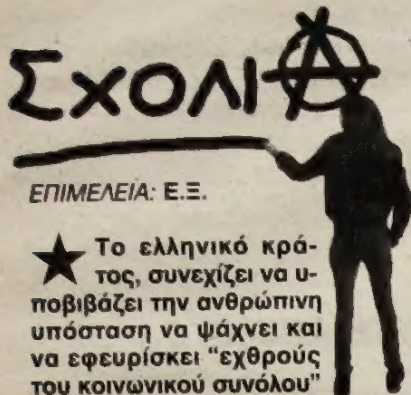
Τραγικά προφητικός ο Νίκος Καρανίκας μόλις μια βδομάδα πριν έγραφε μέσα από τις στρατιωτικές φυλακές Παύλου Μελά:

"Κουράγιο για μένα που καλούμαι στους σημερινούς χαλεπούς καιρούς να σταθώ συνεπής στις απόψεις και στους αγώνες για μια ανθρώπινη κοινωνία και κουράγιο για τον επόμενο".

Κουράγιο Στέφανε, κουράγιο Νίκο.

22 ΜΕΡΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΙΝΑΣ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ξ.

★ Το ελληνικό κράτος, συνεχίζει να υποβιβάζει την ανθρώπινη υπόσταση να ψάχνει και να εφευρίσκει "εχθρούς του κοινωνικού συνόλου" στο ίδιο το κοινωνικό σύνολο. Μόνο που τώρα το κάνει με έναν εξωφρενικό τρόπο. Ο λόγος για τα νέα μπλόκα με τη χρησιμοποίηση καρφίων τη σωματική έρευνα κλπ.

★ Βέβαια, το "σοσιαλιστικό" προσωπείο το ΠΑΣΟΚ το έχει επιδείξει ήδη από το '85. Το οδυνηρό στην όλη υπόθεση είναι η όλο και μεγαλύτερη ευκολία που το κοινωνικό σώμα αποδέχεται τέτοιες λογικές.

★ Χορήγηση μεθαδόνης, δοκιμαστικά σε επιλεγμένους χρήστες και στην Ελλάδα "επιτέλους". Μετά την υστερία, που διακατείχε τα ΜΜΕ τον προηγούμενο χρόνο, του "τόσοι νεκροί και σήμερα από ναρκωτικά" θάνατοι σαφώς κατώτεροι αριθμητικά από τους αντίστοιχους για παράδειγμα των τροχαίων ατυχημάτων ή των εργατικών - η ελληνική κυβέρνηση επιδεικνύει ένα προσωπείο "κοινωνικής ευαισθησίας". Την στιγμή βέβαια που υιοθετούνται τα τρομοκρατικά μέτρα των μπλόκων.

★ Οι "ναρκωτικές ουσίες" ωστόσο συνεχίζουν να θεωρούνται παράνομες - και εξαιτίας αυτού - η εμπορία ναρκωτικών να αποφέρει τεράστια κέρδη. Η κοινωνική συνείδηση συνεχίζει εφησυχασμένη και κοιμώμενη...

★ Οι καινούριες αφίσσες του ΚΚΕ, όπου περήφανες ελληνικές σημαίες ξεπροβάλλουν μέσα από τις κόκκινες με το σφυρί και το δρεπάνι, μας γέμισαν με μία αγγαλλίαση και μια "εθνική περηφάνια".

★ Νέα "επαναστατικά" μέτρα για την αναβάθμιση της ποιότητας της ζωής μας στην πρωτεύουσα. Τώρα πια αναπνέουμε μολυσμένο αέρα, βλέπουμε όμως καθαρούς δρόμους.

★ Στο προηγούμενο τεύχος από λάθος γράφτηκε ότι οι θάνατοι από εργατικά ατυχήματα είναι 4852. Το νούμερο ευσταθεί. Δεν πρόκειται όμως για θανάτους, αλλά για ατυχήματα. Οι θάνατοι υπολογίζονται κατά μέσο όρο σε έναν ανά ημέρα.

★ Μετά από μια ολόκληρη ζωή αφιερωμένη στη δουλειά, τα περήφανα γερατειά κατέβηκαν στους δρόμους ξανά. Χωρίς ΜΑΤ αυτή τη φορά. Φωνάζοντας απεγνωσμένα για τη λιμοκτονία που υφίστανται. Για τις συντάξεις πείνας. Για το ότι δεν αντιμετωπίζονται, αφού είναι άχρηστοι πια ως άνθρωποι.

★ Αυτοί που τρέχουν στα σκυλάδικα (μέχρι να τα θέσει εκτός νόμου η αναρχική κοινωνία;) μπορεί να έχουν την οποιαδήποτε άποψη (γιατί σώνει και καλά ενιαία;) απέναντι στις γυναίκες...

"Καθαρές πόλεις", απάνθρωπες πόλεις

ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ η Ελλάδα στα πρότυπα της Ε.Ε. αποφάσισε να διατηρήσει τις πόλεις της καθαρές ξεκινώντας από την Αθήνα. Ο δήμαρχος της Αθήνας Δ. Αβραμόπουλος θεώρησε σκόπιμο να υιοθετήσει το σύστημα κάποιων ευρωπαϊκών χωρών, αυτό δηλαδή της επιβολής κυρώσεων σε όποιο "μολύνει το περιβάλλον". Ταυτόχρονα καλεί και τους, "έντιμους πολίτες" να καταγγείλουν στις αρχές τον όποιον παραβάτη.

Θεωρεί δηλαδή ότι η μόλυνση του περιβάλλοντος συντελείται από τις παρατημένες σκουλες σκουπιδιών, την αφισκόλληση και τους λερωμένους από σπρέι τοίχους. Τα πυρηνικά και χημικά απόβλητα, οι μολυσμένες από κηλίδες πετρελαίου θάλασσες, τα ντουμάνια των εργοστα-

σίων τους, το όποιο Τσένομπιλ μέλει γενέσθαι μάλλον δεν τους προβληματίζει. Το γιατί είναι εύλογο...

Τώρα μάθαμε ότι εφόσον θα εξαλειφθούν τα σκουπίδια απ' τους δρόμους, οι αφίσες και τα σπρέι απ' τους τοίχους η Αθήνα θα γίνει ανθρώπινη!!! Η μίζερια της καθημερινότητας, η αποξένωση και η αλλοτρίωση μάλλον δεν τους αφορά. Η βιτρίνα της καθαρής πόλης είναι αρκετή φαίνεται για να καλύψει τις πραγματικές συνθήκες διαβίωσης.

Οπότε έχουν μ' έναν σπάρο, δυο τριγώνια ή μάλλον τρία.

Από την μια πλευρά δείχνουν στην κοινωνία το δήθεν ευαισθητοποιμένο πρόσωπο του κράτους σε μικροπροβλήματα που αγγίζουν και πουλάνε, όπως το οικολογικό.

(Αν και αυτή η κίνηση μας θυμίζει

καλογυαλισμένο γιάπι ο οποίος φορά τη γραβάτα και το κουστούμι για να αυτοεπιδειχθεί ως αξιοπρεπής και ευπόληπτος).

Από την άλλη, με το άλλοθι της ρύπανσης θα κυνηγήσουν την αφισκόλληση και το γράψιμο με σπρέι, εφόσον φυσικά το περιεχόμενο τους συγκρούεται με τις αντιλήψεις των εξουσιαστών. Γιατί κανείς δεν πείθεται ότι τα ειδικά συνεργεία του δήμου και της αστυνομίας που συστάθηκαν γι' αυτό το σκοπό θα κυνηγήσουν τα συνθήματα ή τις αφίσσες με την φάτσα του όποιου Παπαντρεού ή Εβερετ.

Το τρίτο και πιο σημαντικό βέβαια είναι ο ξεδιάντροπος τρόπος με τον οποίο προωθούν την ρουφιανιά στην κοινωνία: "Οι έντιμοι πολίτες καλούνται να καταγγείλουν..."

Μ' αυτόν τον τρόπο περνάν το μήνυμα ότι το να καταγγείλει κάποιος στους μπάτσους τον γείτονα του δεν είναι ρουφιανιά, αλλά καθήκον, αφού άλλωστε πρόκειται για το κοινό καλό. Έτσι λοιπόν ο ρουφιάνος μπορεί να έχει καθαρή τη συνείδηση του ότι συνέβαλε στο καλό της πόλης...

Παρόλα αυτά πολύ θα θέλαμε να απαλλαχτούμε από το σκουπιδαριό που παρατάει ο κάθε μαγαζάτορας, αλλά σε καμία περίπτωση αυτό δεν μπορεί να γίνει με την επιβολή κυρώσεων από το κράτος, αλλά επαφίεται μονάχα στην ηθική του καθενός. Όσο για τις αφίσες και τα σπρέι δεν το συζητάμε...

B.Π.
ΑΘΗΝΑN.A.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΦΟΝΙΑΔΕΣ. Από την άλλη "εμείς". Οι πολλοί. Οι ανθρωπιστές. Οι αθώοι. Η υποτιθέμενη "ιερότητα της ανθρώπινης ζωής" δεν είναι τίποτα άλλο από μια έκφραση προτίμησης στον τρόπο που αυτή η ζωή κινείται. Περίεργο για μεταφυσική να αποδέχεται κριτήρια του είδους "από ποιόν", "πώς", "γιατί"... Κι όμως, όταν ο εργολάβος για να κερδίσει χρήματα δεν παίρνει μέτρα ασφάλειας, ο εργάτης είναι "θύμα ατυχήματος", όταν εξορισμού μια στρατιωτική άσκηση με πραγματικά πυρά δικαιολογεί "απώλειες ανθρώπινου δυναμικού" ως και 5%, τότε έχουμε "ατυχή συμβάντα"... Το αφεντικό θα παραμείνει "αθώος και πετυχημένος", η "ετοιμότητα του στρατεύματος" θα χειροκροτηθεί και ο στρατοκράτης θα κονομήσει κανένα παράσημο.

Τελικά ιερή είναι μονάχα η αθωότητα κάποιων... Δύο презάκια επιχειρήσαν με μια κοντόκνηνη να ληστέψουν ενεχυροδανειστή τους. Τον σκότωσαν και τους έπιασαν. Το σίγουρο είναι πως ούτε πρόθεση είχαν, ούτε την οποιαδήποτε αποφασιστικότητα. Προφανώς το θύμα δεν "ψήθη" από την θέα του όπλου και αυτών που το κράταγαν κι επέδρασε. Οι δράστες πανικοβλήθηκαν και έριξαν. Τόσο απλά.

Η πράξη αυτή παρά το ότι δεν είχε πρόθεση, παρά το ότι ήταν πολύ περισσότερο "ατύχημα" από την πτώση του C-130, βιώθηκε κανονικά ως φρικτή και αποτρόπαια: "Άφησε στο δρόμο γυναίκα και παιδιά", "Έβαλε στο χύμα ένα τριανταεξάχρονο νέο".

Οι συγγενείς να κλαίνε μπροστά στις κάμερες, λυντζαρίσματα να επιχειρούνται, δημοσιογράφοι "συγκλονισμένοι" να αναρωτιούνται για την "δικαιη τιμωρία". Μόνο που η ιστορία αυτή, όπως και

οι χιλιάδες ανάλογες (με διαφορετικό τέλος) που καθημερινά διαδραματίζονται, εκεί γύρω από την ομόνοια έχει τη δική της διάσταση. Μια διάσταση που ενώ όλοι τη γνωρίζουν προσποιούνται τους ανήξερους, δικαιώνοντας στον εαυτό τους εκείνη την αθωότητα των πολλών που είναι όρος για την ιερή αθωότητα των λίγων. Ποιος δεν ξέρει ότι ο ενεχυροδανειστής είναι μια ύαινα; Σ' αυτόν δεν θα καταλήξουν ποτέ οι "καθώς πρέπει πολίτες" (όσοι τουλάχιστον παραμένουν "καθώς πρέπει"), γι' αυτούς υπάρχει η τράπεζα. Ούτε καν οι σοβαροί κλέφτες που δε ρισκάρουν σε σχέση με συνεργάτες (συνήθως) της αστυνομίας αλλά και δεν θέλουν να πουλήσουν στο 1/5 της αξίας. Ο ενεχυροδανειστής είναι ο εκβιαστής των φτωχών και ο κλέφτης ποδοχός των μικροπαράνομων.

Η δύναμη του βρίσκειται στο ότι δίνει λεφτά αμέσως και χωρίς να ρωτάει τίποτα. Οι πελάτες του είναι είτε απελπισμένοι που ψάχνουν για τριάντα, παρ' όλη τις χιλιάδες, είτε κλεφτρόνια και νέοι μουκαδόροι. Ότις σημερινές συνθήκες βασικά ξένοι και презάκια. Τα κέρδη του στηρίζονται στα χρυσάφια. Τα υπόλοιπα είδη "εξαφανίζονται". Η θεωρία λέγεται πλειστηριασμός. Η πράξη ότι μπορεί κανείς να υποθέσει.

Επανερχόμενοι στο χώρο της πρέζας και με γνωστή την καθημερινή ανάγκη για μικροποσά, κατανοούμε το ρόλο του ενεχυροδανειστή σε σχέση με τα презάκια. Σ' αυτήν την περίπτωση βέβαια ο "αγοραστής" βρίσκεται σε ακόμα προνομιακότερη θέση, συν τοις άλλοις ο πρέζακις βιάζεται να πουλήσει και η "τιμή" μπορεί να πέσει ακόμα χαμηλότερα.

Ο ενεχυροδανειστής ασφαλώς και ΞΕΠΕΙ τα πάντα. Ο Αλβανός ή ο τοξικομανής δε θα πουλήσουν

το χρυσό σταυρό γιατί έγιναν άθεοι, ούτε και τον είχαν "αγοράσει πριν χρόνια"...

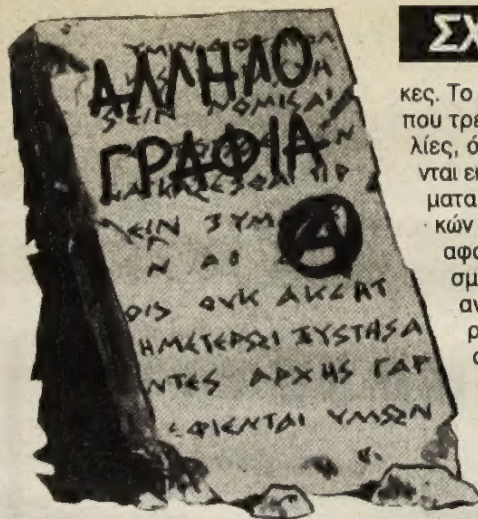
Είναι λογικό για τη γυναίκα του νεκρού να κλαίει και να καταριέται. Ξέχασε όμως τους τρόπους που κερδήθηκε η εύκολη ζωή της; Θα αισθανόταν έστω "συμπόνια" αν ο δικός της γιός ήταν πρέζακις ή αν ήταν μια από τις χιλιάδες γυναίκες που οι τοκογλύφοι (η πιο λογική εξέλιξη για έναν ενεχυροδανειστή συχνά αυτό που κρύβεται πίσω από την βιτρίνα) την πέταγαν με τα παιδιά της στο δρόμο για απλήρωτους τόκους;

Το θέμα δεν είναι ο οίκτος και η "κατανόηση" για τους δράστες του φόνου, ούτε απλά ο αυθορμητισμός του "καλά του κάνανε". Το θέμα είναι η γνώση και η πολεμική απέναντι σε μηχανισμούς που όσο και αν καμουφλάρονται στο "περιθώριο" συνεχίζουν να δεσμεύουν τμήματα της κοινωνίας. Είναι η άρνηση, πέρα από σαχλούς ανθρωπισμούς, της αληθινής σκληρότητας ενός παιχνιδιού - υποσύνολο του μεγάλου παιχνιδιού της εξουσίας και του κεφαλαίου - που τελικά δεν "ενοχλεί", παρά μόνο όταν οι όροι του αντιστρέφονται και οι νεκροί είναι από την άλλη μπάνα.

Τον αληθινό ένοχο ποιος θα τον καταδικάσει; Όταν στη θέση του βιομήχανου (για τον νεκρό εργάτη), του στρατηγού (για τον νεκρό φαντάρο), ή του ενεχυροδανειστή (για τον νεκρό πρέζακι), θα μπορούσε να είναι ο καθένας, είναι φυσικό πως μια άρρωστη και γερασμένη κοινωνία, θ' αναζητεί αυτούς που πατούν στο τέλος την σκανδάλη σαν τους μόνους μη αθώους...

Κύριοι, κανείς δεν είναι αθώος μέχρι να γίνουν όλοι.

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

Κες. Το (ίδιο συμβαίνει και μ' αυτούς που τρέχουν στις Hardcore συναυλίες, όπου και σ' αυτούς απαντώνται εκνευριστικά πολλά παραδείγματα όχι και τόσο απελευθερωτικών συμπεριφορών. Το ερώτημα αφορά την ευκολία τσουβαλιάσματος αλλά και κατηγοριών: αναφορικά με τους δεύτερους, άντε να περιοριστούμε σε ατομικές κριτικές και φυσικά είναι από τη μέση πλευρά των συνόρων. Ζήτω ο αντιεξουσιαστικός ρεαλισμός. Από την άλλη, όταν πρόκειται για κάποιον που διώκεται είναι καλό να μην λαμβάνουμε υπόψη μας

και άλλο οι αναγνώστες...

Κανείς φυσικά δεν μπορεί να υποστηρίξει μια άκριτη διαδικασία που θα δημοσιεύονται τα πάντα. Τελικά επανερχόμεστε στο κριτήριο ή αλλιώς στα σύνορα του "χωριού". Ένας αυστηρός έλεγχος στο παρελθόν θα είχε κόψει την πρόσβαση σε πολλούς πριν από τον κάθε Μακρυγιάννη. Το παρελθόν αναγκαστικά παίζει ρόλο. Πρέπει όμως να υπάρχει πολύ μεγαλύτερη ελαστικότητα από αυτήν του

παρόντος και του μέλλοντος. Έτσι ή αλλιώς οι "επαναστάτες" δεν θα έρθουν από το υπερπέραν.

Όσον αφορά τουλάχιστον το παρόν η στάση, η καθημερινότητα και οι απόψεις του Μακρυγιάννη, μέσα στις πραγματικές (και όχι ιδεολογικές) συνθήκες καταστολής που αντιμετωπίζει δικαιολογούν και με το παραπάνω τη δημοσίευση της επιστολής του.

S.BATKO

Εκδηλώσεις...

★ Την Τρίτη 31 Οκτώβρη διοργανώνεται πορεία αλληλεγγύης στους συντρόφους Οδυσσέα Καμπούρη και Κώστα Καλαρέμα. Ο Οδυσσέας βρίσκεται σχεδόν ενάμιση χρόνο στη φυλακή και η δίκη του έχει προσδιοριστεί για την Τετάρτη. Ο Κώστας θα βρίσκεται στην τέταρτη εβδομάδα απεργίας πείνας. Η πορεία θα ξεκινήσει από την πλατεία Κάννιγγος, στις 7.00μμ.

★ Εβδομάδα με προβολές ταινιών διοργανώνεται την επόμενη εβδομάδα στην κατάληψη της Villa Amalias (Αχαρνών 80 και Χέυδεν). Το πρόγραμμα περιλαμβάνει δύο ταινίες κάθε μέρα, με ώρα έναρξης στις 7.00 και συμβολική είσοδο 300 δραχμές για την κάλυψη του κόστους. Αναλυτικά: Δευτέρα 30/10: Η μπαλάντα του Ναργαμά (Ιαπωνία) και Μου-Ζου, μια γυναίκα της Κίνας Τρίτη 31/10: Salaam Bombay (Ινδία) και Ο Δρόμος (Τουρκία) Τετάρτη 1/11: Η φωτογραφία (Ελλάδα) και Το χωράφι (Ιρλανδία) Πέμπτη 2/11: Ματαντόρ (Ισπανία) και Ο Νότος (Αργεντινή) Παρασκευή 3/11: Μιλάγκρο (Μεξικό) και Τελική Έξοδος: Μπρούκλιν (ΗΠΑ)

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Λευτεριά στον Κώστα Καλαρέμα

22 ΗΜΕΡΕΣ
ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Ο Κώστας Καλαρέμας συλλαμβάνεται στις 6 Οκτωβρίου 1995 και έκτοτε κρατείται προφυλακισμένος στις φυλακές Κορυδαλλού, κατηγορούμενος για δύο ληστείες τραπεζών. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψης του έχει αρνηθεί να λάβει τροφή, αρνούμενος παράλληλα κάθε εμπλοκή του σε οποιαδήποτε ληστεία και απορρίπτοντας κάθε σημείο των όσων τον κατηγορούν. Το μόνο στοιχείο που στάθηκε αρκετό ώστε η δικαστική αρχή να αποφασίσει την προφυλακιστή του είναι η κατάθεση ενός αξιολύπητου χαφί, ονόματι Αγγελίδης. Ο Κώστας καταγγέλλει την κατάθεση του Αγγελίδη ως κατασκευασμένη και γραμμένη εξ' ολοκλήρου από την ίδια την κρατική ασφάλεια.

ΓΙΑΤΙ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ;
ΓΙΑΤΙ Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΝΑΝ ΑΚΟΜΑ ΣΤΟΧΟ;

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ σήμερα είναι 26 χρονών. Από τα μαθητικά του χρόνια ακόμη έντονα πολιτικοποιημένος και με ανησυχιές και οράματα κοινωνικά εντάχθηκε στον αντιεξουσιαστικό χώρο. Σε μια εποχή και σε μια κοινωνία όπου όλες οι γενιές, ενστερνίστηκαν, υποτάχθηκαν στις κυρίαρχες αξίες του ωχαδερφισμού, του βολέματος, ο Κώστας ακολούθησε μια άλλη στάση ζωής. Επέλεξε τον αντιεξουσιαστικό δρόμο για την απελευθέρωση της κοινωνίας από την εκμετάλλευση, την αδικία, την αναλγησία.

Η δράση του εκτυλίχθηκε πλούσια σε όλους τους τομείς, αγώνες ενάντια στην καταστολή, αγώνες πλάι σε εργαζόμενους απολυμένους όπως με κορυφαία την περίπτωση του αγώνα των εργαζομένων της

ΕΑΣ, αλληλέγγυος στις μαθητικές κινητοποιήσεις όπως οι μαθητικές καταλήψεις, αλληλεγγύη σε πολιτικούς κρατούμενους, προσπάθεια για αντιπληροφόρηση ενάντια στη καθεστωτική προπαγάνδα με έκδοση εντύπων, και πολλά άλλα.

Όλα αυτά δεν ξέφυγαν βεβαίως από την προσοχή της ασφάλειας και των δικαστικών αρχών. Είχε προηγηθεί σύλληψη του το 1991 για αριστοκόλληση και εκεί εισέπραξε μαζί με άλλους 32 συλληφθέντες στην ίδια αριστοκόλληση, τα βασανιστήρια και την βάρβαρη μεταχείριση της αστυνομικής εξουσίας κάτι που γεύτηκαν και οι άλλοι βεβαίως συγκατοούμενοί του. Καθώς ο φάκελός του ολοένα και μεγάλωνε από τη πολιτική του δραστηριοποίηση πλήθαιναν οι παρακολουθήσεις, οι εξακριβώσεις... Τον Ιούλιο του 1995 πραγματοποιή-

θηκε εισβολή-έρευνα στο σπίτι του όπου φυσικά δεν βρέθηκε τίποτα. Η αστυνομία εκμεταλλευόμενη τον διαρκώς αυξανόμενο αριθμό ληστειών σε υποκαταστήματα τραπεζών και όλη την παραφίλολογία που αναπτύσσεται στα κανάλια για τα γεγονότα αυτά, αποφάσισε να μπλέξει τον σύντροφό μας με δύο ληστείες, κακουργήματα που στέλνουν έναν άνθρωπο στη φυλακή για πάρα πολλά χρόνια. Χωρίς στοιχεία, χωρίς ευρήματα, χωρίς αποδείξεις βρίσκουν κάποιον Αγγελίδη συλληφθέντα για σωρεία αδικημάτων, ο οποίος υπό το καθεστώς πιέσεων και προφανώς με έλλειψη συνείδησης "πείθεται" να υπογράψει μια ελεϊνή ψεύτικη κατάθεση με αντάλλαγμα μικρότερη ποινή και ευνοϊκή μεταχείριση στην δική του υπόθεση.

Σήμερα που τα Μακρονήσια έχουν κλείσει και οι κυβερνώντες προσπαθούν να μας πείσουν πως δεν υπάρχουν πια φάκελοι και πως οι άνθρωποι δεν διώκονται για τα πολιτικά τους φρονήματα, ένας πρόσφορος τρόπος να βάλεις στην φυλακή και να απομονώσεις έναν αγωνιστή, είναι να του κατασκευάσεις μια ποινική υπόθεση στην οποία να εμφανίζεται μπλεγμένος.

Έτσι έχουμε διαρκώς μια σωρεία πολιτικών διώξεων όπου αγωνιστές συλλαμβάνονται με πρόσχημα διάφορα αδικήματα που υποτίθεται

πως έχουν διαπράξει, τυλίγονται στην κυριολεξία σε μία κόλλα χαρτί με ανυπόστατες ενδείξεις-αποδείξεις, προφυλακίζονται και έτσι βρίσκεται συνεχώς σε λειτουργία ένα σχέδιο καταστολής κοινωνικών αγώνων, μέσω αυτής της οδού.

Ακριβώς αυτό προσπαθούν να πετύχουν και με το Κώστα,

Γιατί αν δεν βάλουν σε ομηρία τον κάθε Κώστα, αν δεν επιχειρήσουν να στραγγαλίσουν τις τελευταίες μη εξαγοράσιμες και μη βολεμένες συνειδήσεις του καιρού μας, τότε ο εφιάλτης της επανάστασης ενάντια στο κράτος και στο κεφάλαιο, ο εφιάλτης για τη καταστροφή της κοι-

νωνίας της εκπόρευσης κάθε αξίας, της ανισότητας, του κέρδους για τους λίγους θα ξαναγυρίσει. Το όραμα μιας νέας επανάστασης η οποία αυτή τη φορά θα αφορά πραγματικά όλη την κοινωνία θα φουντώσει ξανά. Οι άνθρωποι θα ζουν και πάλι με αξίες και ιδανικά, και θα αγωνίζονται για αυτά στους δρόμους αντί να κάθονται αποχαυνωμένοι από τα ναρκωτικά και την τηλεόραση στα σπίτια τους απομονωμένοι.

Σύμφωνα με το σύστημα των κυρίαρχων αξιών, αθώος είναι όποιος κλείνει τα μάτια του στην θηριωδία της εξουσίας, όποιος αποδέχεται την μιζέρια της καθημερινότητας, όποιος συντάσσεται με την σιωπή που έχει επιβληθεί. Αθώος είναι όποιος βαφτίζει την αναληγσία της εξουσίας ρεαλισμό, όποιος θεωρεί την ισοπέδωση και την ομοιομορφία των συνειδήσεων σκέψη. Όποιος ονομάζει ως εργασία την τυφλή υποταγή και την καταστροφή της δημιουργικότητας.

Ο Κώστας λοιπόν δεν είναι αθώος. Είναι ένοχος. Είναι ένοχος γιατί είναι εχθρός της αλλοτριωμένης ζωής, της ελεγχόμενης σκέψης. Ανήκει σε αυτούς τους θιασώτες του αρνητικού που συντάσσονται στο πρόταγμα της αλληλεγγύης ανάμεσα στους εξουσιαζόμενους, σε αυτούς που δεν αποδέχονται τους ρόλους που τους έχουν απονεμηθεί. Κοντολογίς σε αυτούς που η αντίσταση και η εξέγερση σε κάθε τάξη πραγμάτων αποτελεί το ζητούμενο της ζωής.

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί το πρώτο μέρος τετρασέλιδου που κυκλοφόρησε από συντρόφους την προηγούμενη βδομάδα

Γ. ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ: ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ...

Σύντροφοι,

ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ πολιτικά απομονωμένος στερούμενος έμπρακτης αλληλεγγύης, δίχως να μπορώ να καταλάβω προς τι αυτή η αδιαφορία. Θέλω να ευχαριστήσω τους ελάχιστους που κινήθηκαν προς βοήθεια γνωρίζοντας την πραγματικότητα και την ιστορία της πολιτικής μου θέσης.

Γι' αυτούς που δεν γνωρίζουν και γι' αυτούς που ξεχάσανε...

Εξι χρόνια βρίσκομαι στον δρόμο, στις κινητοποιήσεις, συμμετείχα στις δραστηριότητες της αντιμilitarιστικής ομάδας της Οικολογικής Κίνησης.

Εχω διωχθεί πολιτικά στο παρελθόν για αριστοκόλληση συγκεκριμένα μετά τους πρώτους οχτώ της Αθήνας, ήμουν στους δύο της Θεσσαλονίκης για αφίσσα συμπαράστασης προς τους Τούρκους αντιρρησίες-αρνητές.

Εχω δηλώσει άρνηση στον στρατό, άρνηση που την πλήρωσα με αναπηρία.

Σήμερα διώκομαι για την επίθεση που εκδηλώθηκε στις 21/3/95, μετά την λήξη της πορείας συμπαράστασης προς τους ζαπατίστας, στα γραφεία της Εκθεσης.

Δικάστηκα στις 6/9/95 από μεικτό ορκωτό στις Σέρρες, με τον ν.272 περί εκρηκτικών υλών.

Κατηγορήθηκα ότι προσχεδίασα,

προπαρασκευάσα την ενέργεια της επίθεσης μόνος μου και αυτό γιατί δεν ονόμασα άτομα ή ομάδες.

10 χρόνια κάθειρξη για προμήθεια, κατοχή μιας μολोटωφ, αθώωθηκα για την απόπειρα, 2 χρόνια φυλάκιση για αντίσταση κατά της Αρχής με επικίνδυνο αντικείμενο (το μπουκάλι), 40 μέρες για απλή σωματική βλάβη.

Διώκομαι πολιτικά γιατί δηλώνω Αναρχικός.

Ο δρόμος της πολιτικής συνέπειας είναι δρόμος της Μοναξιάς, αναπόφευκτα οδηγεί στον Στίρνερ-στον μεμονωμένο- γιατί όλοι γίνονται σύστημα-κράτος, ντύνονται ομοιομορφία, ιεραρχούνται κάτω απ' την τρομοκρατία ενός Νετσάγιεφ των συμπεφροντών, κάτω από έναν Σιγκαλεφισμό παγκόσμιου χαρακτήρα που την ευθύνη της διατήρησης του έχουν αναλάβει τα ΜΜΕ.

Σήμερα δεν δικάζεται το παρελ-

θόν ή το παρόν, αλλά το μέλλον.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

Πολιτικός κρατούμενος
Δικαστικών Φυλακών Θεσ/κης

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΗ. Γνωστή τουλάχιστον σε αυτούς που διαβάσανε τα γραφόμενα από το σύντροφο Κώστα Καλαρέμα και απ' τους Σπύρο Δαπέρη και Μάριο Χρυσόστομο σε προηγούμενα τεύχη της εφημερίδας "Αλφα". Γνωστή τουλάχιστον σε αυτούς που γνωρίζουν αρκετά από τον τρόπο λειτουργίας της Ασφάλειας, όσον αφορά την αντιμετώπιση των κοινωνικών αγώνων και αγωνιστών.

Άλλη μια κακοστημένη μεθόδευση βρίσκεται σε εξέλιξη. Όχι, αυτή τη φορά η αστυνομία δε συνέλαβε, έχοντας στα χέρια της "αδιάσειστα στοιχεία", κάποιο μέλος του "ΕΛΑ" ή της "17ης Νοέμβρη". Αυτή τη φορά η αστυνομία συνέλαβε ένα "ληστή τραπεζών", δίχως να μιλήσει καθόλου για τον πολιτικό χαρακτήρα που διέπει την ουσία της όλης υπόθεσης και με μόνα "ενοχοποιητικά στοιχεία" 4 αλληλόκληρες υποδοδείγμένες καταθέσεις κάποιου Αγγελίδη.

Ο Κώστας Καλαρέμας, όμως δεν τους έκανε τη χάρη. Δεν έκλεισε το στόμα του. Δεν ανέχτηκε τη σκευωρία που του στήσανε. Έτσι, λοιπόν, βρίσκεται σε απεργία πείνας από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του.

Θα μπορούσαμε να γράψουμε πολλά για την υπόθεση αυτή. Γνωρίζουμε, όμως, πως όλα αυτά θα γράφουν, αλλά κι αρκετά ήδη έχουν γραφεί, στα φύλλα αυτής της εφημερίδας, οπότε και δε χρειάζεται να ανακυκλώνονται τα ίδια. Αυτό που επιβάλλεται, πάνω από όλα, να ανακυκλώνεται είναι η αναγκαιότητα της εκδήλωσης της αλληλεγγύης μας στον σύντροφο μας απεργό πείνας Κώστα Καλαρέμα από και σε κάθε γωνία της Ελλάδας. Η υπόθεση της ελευθερίας του Κ. Καλαρέμα είναι υπόθεση της ελευθερίας όλων μας.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ την όλη πορεία της εφημερίδας, έχω να σημειώσω τα εξής: Γράφατε στο 1ο φύλλο: "Ο λόγος δεν έχει τεχνικές δυνατότητες μαζικής απεύθυνσης και συχνά εγκλωβίζεται σε μικροκοσμούς και στενούς κύκλους. Πέρα απ' αυτό, η έλλειψη αληθινά επιθετικών κινήσεων και ο περιορισμός σε μια τακτική άμυνας και αναμονής, είναι ευνόητο πως κάθε άλλο από το να φέρνει κοντύτερα στην επιτυχία".

Ύστερα από 7 μήνες παρουσίας της "ΑΛΦΑ", η γνώμη μου είναι πως αυτή η παρουσία είναι ανάγκη να γίνει πιο δυναμική και συγχρόνως προσεγγιστική και από άλλους ανθρώπους πέρα από τον αναρχικό χώρο. Δηλαδή αυτή η τακτική άμυνας και αναμονής να γίνει τακτική επίθεσης και δραστηριοποίησης. Επίθεση ενάντια στην καθημερινή μιζέρια και απάθεια του κόσμου και ενάντια στην εξαπάτηση που με τόση κατάπνυση γενναϊοδωρία προσφέρουν τα ΜΜΕ στο ευρύ κοινό. Πως θα γίνει αυτό; Με άρθρα πιο δυνατά που θα απευθύνονται στον αναγνώστη σε α' πρόσωπο, έχοντας έτσι αμεσότητα, πράγμα που αυτόματα προσδίδει στην όλη παρου-

σία της "ΑΛΦΑ" μια δυναμική και μια αληθινότητα που κανένας "ρήτορας" των μπαλκονιών (πολιτικάντης) δεν μπόρεσε ποτέ να μεταδώσει.

Γιατί πίσω από τα λόγια του τελευταίου βρίσκονται προσωπικά οφέλη. Ενώ, στην αντίθετη περίπτωση, το όφελος θα είναι εξάλειψη της κοινωνικής ανισότητας, του κοινωνικού ρατσισμού και της εκμετάλλευσης.

Αυτά τα άρθρα να αναφέρονται στην ανεργία, ένα πρόβλημα που αγιγίζει τους περισσότερους σήμερα, αναρχικούς ή μη, να απευθύνεται στους εργάτες από την άλλη μετέτοιο τρόπο ώστε να το συνειδητοποιήσουν ότι αυτοί έχουν τη δύναμη και όχι η εξουσία, ότι με μια γενική απεργία καταλύουν τα πάντα, αλλά για να γίνει αυτό χρειάζεται ενότητα και αλληλεγγύη.

Επίσης να συνεχιστεί η αντιπληροφόρηση περισσότερο για τους νέους ανθρώπους σε ιστορικό επίπεδο (είχα γνωρίσει αναρχικό που δεν ήξερε ποιος ήταν ο Ντουρούτι).

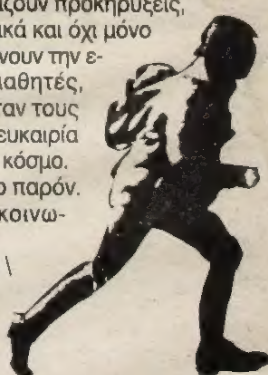
Πέρα δηλαδή και από την αντιπληροφόρηση να υπάρχουν άρθρα που να έχουν τη δύναμη να ξυπνούν κάτι μέσα σ' αυτόν που τα διαβάζει (ως

και τον πιο απλό άνθρωπο) αλλά και να παρακινούν από την άλλη εμάς του χώρου να είμαστε ενωμένοι, δυνατοί και αλληλέγγυοι, πέρα από μικροδιαφωνίες, διαφορετικότητες ή ακόμα και συγκρούσεις λόγω ρεφορμιστικών τάσεων μιας μερίδας συντρόφων. Γιατί τα πιστεύω και τα ιδανικά μας είναι κοινά.

Αυτά όσον αφορά την τακτική επίθεσης. Για την τακτική δραστηριοποίησης έχω να πω: Οι σύντροφοι σε όλη την πόλη βρίσκονται, είναι ανάγκη να είναι πρώτα ενωμένοι για να μπορούν έτσι να κάνουν ανοιχτές παρεμβάσεις στον κοινωνικό χώρο που ζουν και κινούνται, να βγάλουν προκηρύξεις, έντυπα για τοπικά και όχι μόνο ζητήματα, να δίνουν την εφημερίδα σε μαθητές, εργάτες, και όταν τους δίνεται κάποια ευκαιρία να συζητούν με κόσμο.

Αυτά προς το παρόν. Για όποια επικοινωνία:

Τ.Θ. 93
Τ.Κ. 30 100
ΑΓΡΙΝΙΟ
Α. Σ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 27

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-

ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: -

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΘΡΑΚΗ: μια άλλη ιστορία

ΕΧΕΙ ΣΠΑΣΕΙ, αν δεν έχει ξεχαστεί ήδη ο θόρυβος για το "περίεργο σενάριο" του ΝΑΤΟ περί αυτονομίας της Θράκης. Μ' αυτήν την ιστορία (που πράγματι μπορεί να ήταν μπαρούφα) φάνηκαν κύρια δύο σημαντικά ζητήματα για την ελληνική εξουσία και γιατί όχι και για την κοινωνία. Το πρώτο είναι ο πόλος του ΝΑΤΟ. Είναι γεγονός πως όταν έγινε γνωστό αυτό το σενάριο κανείς δεν βγήκε να το διαψεύσει κατηγορηματικά. Η Ελλάδα σαν χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ υποτίθεται ότι έχει πλήρη και ισοτίμη πληροφόρηση για το τι συμβαίνει στα επιτελικά γραφεία της συμμαχίας. Μόνο που δεν είναι έτσι.

Φαίνεται πως η ελληνική εξουσία δεν έχει και πολύ εμπιστοσύνη στα σχέδια που καταστρώνουν οι σύμμαχοι εις βάρος της, κι αυτό καταδεικνύεται και εδώ. Κανείς δεν το απέκλεισε, άσε που το πίστεψαν κιόλας. (Και αν είναι αληθινό μάλλον θα υπάρχουν εξελίξεις...).

Βέβαια το ότι δημιουργήθηκε τόσο θόρυβος γι' αυτό, είχε να κάνει και με το θέμα που πραγματευόταν και το θέμα είναι όχι μόνο ταμπού αλλά και ο κάλος του ελληνικού κράτους. Μόλις λοιπόν τέθηκε ζήτημα Θράκης πατήθηκε ο κάλος της εξουσίας. Γι' αυτό και οι φωνές και οι αντάρες.

Αυτό είναι το δεύτερο ζήτημα που έθεσε αυτό το σενάριο. Είναι το ζήτημα εκείνο που μπορεί να εμπλέξει την εξουσία σε μεγάλες περιπέτειες με βάση τις εξελίξεις που υπάρχουν στα Βαλκάνια.

Όποιο πολιτικό, στρατιωτικό ή οικο-

νομικό κέντρο εξουσίας θέλει μειονοτικό θέμα είναι σαν να παίζει με την φωτιά. Γιατί οι μειονότητες στην ρευστή κατάσταση των Βαλκανίων αποτελούν μοχλό πίεσης και προώθησης των κρατικών ανταγωνισμών, που δεν αποκλείουν ακόμα και την σύγκρουση.

Θράκης Ιστορία

Η ύπαρξη της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης αναγνωρίζεται επίσημα σαν μην ανταλλάξιμος πληθυσμός, από την συνθήκη της Λωζάνης. Το αντίστοιχο συμβαίνει με τον Χριστιανικό πληθυσμό την αν. Θράκης και κύρια της Κωνσταντινούπολης. Και στην μια και στην άλλη περίπτωση είχαν με μια αρμονική συγκατοίκηση των δύο πληθυσμών. Για πάνω από τριάντα χρόνια επίσημα δεν υπάρχει θέμα μειονότητας στην δυτική Θράκη. Εγκατελειμμένοι ή αδιάφοροι από το νεοτουρκικό κράτος που τους θεωρούσε παλαιότουρκους δεν είχαν καμιά πολιτική ή άλλη υποστήριξη από το τουρκικό κράτος.

Το "πρόβλημα" εμφανίστηκε στα μέσα της δεκαετίας του '50 όταν ξέσπασε στον ανταγωνισμό των δύο κρατών (Ελλάδας και Τουρκίας) το ζήτημα της Κύπρου. Από τότε το θέμα της μειονότητας της Δ. Θράκης είναι ένα διαπραγματευτικό και πολιτικό χαρτί στα χέρια των δύο ανταγωνιστικών (αν και συμμαχών στα πλαίσια του ΝΑΤΟ) κρατών, αλλά κύρια από την πλευρά της Τουρκίας. Ο πληθυσμός την Δ. Θράκης κρατείται σε ομηρία, τότε από το τουρκικό

κράτος και τότε από ελληνικό.

Ανάλογα με τις διεθνείς εξελίξεις και τα γεωπολιτικά συμφέροντα στην περιοχή οξύνεται ή μπαίνει σε ύφεση το όλο ζήτημα αφού πρώτα έχει επιτευχθεί ορισμένη διπλωματική πολιτική ή στρατηγική στόχοι.

Αν το τουρκικό κράτος τελείωσε μέσα σε μια εικοσαετία μα βάρβαρο τρόπο βέβαια, με την ελληνική-χριστιανική μειονότητα, δεν έγινε το ίδιο και με την μουσουλμανική-τουρκική μειονότητα της Δ. Θράκης.

Η πολύπλευρη εξάρτηση και δέσμευση της Δ. Ευρώπης της επέβαλαν μια άλλη πολιτική στο ζήτημα της μειονότητας. Μια πολιτική που αποσκοπούσε για τους συμμάχους στο να έχουν ευρύτερο ρόλο και έλεγχο στην περιοχή.

Δεν έφτανε όμως μόνο αυτό. Το ελληνικό κράτος δέσμιό του σοβινισμού του και των αντιφάσεων του, στην αρχή προσπάθησε να περιορίσει και να περιχαρακώσει στα στενά όρια κάποιων κοινοτήτων και αστικών πόλεων την μειονότητα. Ανέπτυξε μια έντονα καταπιεστική και ρατσιστική συμπεριφορά απέναντι της μη αναγνωρίζοντας στην πράξη κανένα δικαίωμα των μουσουλμάνων στο θρήσκευμα, αλλά ελληνικής υπηκοότητας πολιτών της Δ. Θράκης.

Αυτό ευνόησε διάφορους εθνικιστικούς κύκλους να αναλάβουν -και μερικές φορές άγρια- δράση, κατά περιόδους στην Θράκη.

Στη συνέχεια οι προσπάθειες για ενσωμάτωση στις εσωτερικές και κοινωνικές λειτουργίες της ελληνι-

κής εξουσίας απέτυχαν, τόσο γιατί η προηγούμενη συμπεριφορά είχε στρέψει ένα μέρος της μειονότητας προς την Τουρκία, θεωρώντας της το εθνικό κέντρο, όσο και από την συνειδητή, ή ασυνειδητή άρνηση της απεμπόλησης της ταυτότητας της (θρησκευτική, εθνική πολιτιστική).

Σήμερα μιλάμε για ισονομία και οικονομική ανάπτυξη της περιοχής προσδοκώντας οικονομική αφομοίωση του πληθυσμού της μειονότητας. Παραγνωρίζοντας ότι το πρόβλημα δεν είναι οικονομικό, αλλά κύρια ιστορικό.

Η χρόνια εγκατάλειψη μαζί με την εθνικιστική προπαγάνδα δημιουργήσαν αρνητικούς όρους επιβίωσης και στον υπόλοιπο πληθυσμό, που μη βλέποντας προοπτική, μετανάστευσε μαζικά προς μεγάλα αστικά κέντρα ή στο εξωτερικό, δημιουργώντας νέα προβλήματα στο ελληνικό κράτος.

Ο εποικισμός της Θράκης από ρωσοπόντιους και οι προσπάθειες οικονομικών επενδύσεων στην περιοχή έχει πολλαπλούς στόχους, δημιουργεί όμως και πολλαπλά προβλήματα. Κύριος όμως στόχος του ελληνικού κράτους είναι να βελτιώσει την ανταγωνιστική του ισχύ στην περιοχή, έναντι της Τουρκίας αλλά γιατί όχι και της Βουλγαρίας.

Ένα μεγάλο λάθος του ελληνικού κράτους είναι η ταύτιση του Μουσουλμανικού στοιχείου της Θράκης με την τουρκική καταγωγή γενικά.

Από τους Μουσουλμάνους της Θράκης το 50% είναι τουρκικής καταγωγής και κατοικεί κυρίως στο νομό Ροδόπης. Υπάρχουν 35% Πομάκοι που έχουν σλαβική καταγωγή και μιλούν ένα σλαβικό ιδίωμα με περισσότερα στοιχεία από τη βουλγαρική γλώσσα. Το ιδίωμα αυτό παραμένει

και το βασικό μέσο διατήρησης της εθνικότητας τους ταυτότητας και κατοικούν κυρίως στο νομό Ξάνθης. Το υπόλοιπο 15% του πληθυσμού είναι τσιγγάνοι και είναι διασκορπισμένοι σ' όλη τη Θράκη.

Η μοίρα όμως αυτών των κοινοτήτων είναι ακόμα χειρότερη και απ' της τουρκικής, έτσι όπως προκύπτει μέσα από την καθημερινότητα.

Το να μιλάμε συνολικά για τις μειονότητες και την προοπτική τους μέσα στα όρια του έθνους-κράτους είναι παραλογισμός. Γιατί είναι ακριβώς η συγκρότηση του Κράτους-Εθνους που δημιούργησε τις μειονότητες και όλα τα παρεμφερή ζητήματα.

Σήμερα όμως τι ορίζει τις μειονότητες και τι τις πλειονότητες μέσα σε μια κρατική-ταξική δομή; Μήπως δεν είναι όροι και συγκεκριμένες πραγματικότητες που πάνω τους ξετυλίγεται η κυριαρχία, καθιστώντας τους όρους εθνικού-κρατικού ανταγωνισμού;

Το κοινωνικό ανατρεπτικό κίνημα δεν μπορεί να μην επιδιώκει προστασία και ανάδειξη των πολιτιστικών και εθνικών ιδιαιτεροτήτων της κοινότητας. Δεν έχει όμως κανένα περιεχόμενο μια εθνότητα ελευθερία αν δεν συνοδεύεται από το αίτημα και την πάλη της κοινωνικής απελευθέρωσης. Οι μουσουλμάνοι της Θράκης πρέπει να απελευθερωθούν όχι μόνο από τους εξουσιαστές της Αθήνας και των τοποτηρητών της, αλλά και από τους μπουφτίδες και τους απεσταλμένους του τουρκικού κράτους. Υπ' αυτήν την έννοια δεν έχουν κανένα νόημα όλα αυτά τα αιτήματα πολιτικής αυτονομίας, ούτε οι "προσθετικές" λύσεις συμμετοχής Τούρκων και Πομάκων στους ελληνικούς εξουσιαστικούς μηχανισμούς.

Γ.Κ.

Εργασιακός μεσαίωνας

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ του πολυκαταστήματος ΜΑΚΡΟ εξέδωσε κείμενο καταγγελίας και κάλεσε τους εργαζόμενους του καταστήματος να το υπογράψουν. Το κατάλυτο αυτό κείμενο έγραφε: "Διαμαρτυρόμαστε για την οργανωμένη από το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης απεργία της 7/10 που έγινε χωρίς τη συμμετοχή μας από άτομα ξένα προς την εταιρεία τα οποία μας επιδόσαν να εργαζόμαστε. Πιστεύουμε στην ελευθερία της κρίσης μας και στο νόμιμο δικαίωμα να εργαζόμαστε."

Να σημειωθεί ότι λίγες μέρες νωρίτερα είχε προηγηθεί η απόλυση του προέδρου του επιχειρησιακού σωματείου. Το τραγικό ήταν ότι πολλοί εργαζόμενοι το υπέγραψαν με το φόβο της ανεργίας που χρησιμοποιεί η εργοδοσία. Υπήρξαν πάντως και εργαζόμενοι που αρνήθηκαν να υπογράψουν ένα τέτοιο κείμενο. Η επιχείρηση ΜΑΚΡΟ είναι γνωστή για τις μεθόδους τρομοκρατίας που μονίμως ασκεί στους εργαζόμενους, καθώς και για τις απαράδεκτες εργασιακές συνθήκες που επικρατούν στους χώρους εργασίας.

Π.Δ.

Απολύσεις στου "Λαμπρόπουλου"

Σε πέντε απολύσεις προχώρησε η εργοδοσία στο πολυκατάστημα "αφοι Λαμπρόπουλοι" ενώ επικείμενη άμεσα τουλάχιστον άλλες δέκα. Οι επικαλούμενοι "οικονομικές δυσκολίες" (γνωστό πρόσχημα-σλόγκαν των αφεντικών στους εργασιτικούς χώρους). Στόχος της εργοδοσίας, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, είναι η επέκταση του ωρομίσθιου, αφού στη θέση των απολυμένων προσλαμβάνονται ωρομίσθιοι που είναι ήδη 40 σε σύνολο 120 εργαζόμενων στην επιχείρηση. Χαρακτηριστικό είναι ότι η εργοδοσία συνεχίζει τα σχέδιά της για μετατροπή της επιχείρησης σε εμπορικό κέντρο και ήδη εκχωρούνται τμήματά της σε εταιρείες, οι οποίες φέρνουν τους υπαλλήλους τους που κατά κανόνα είναι ωρομίσθιοι. Διαφαίνε-

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ-ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΕΣ

Η εταιρεία "Αφοι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ" συνεχίζει, επί δύο χρόνια τις απαράδεκτες, αδικαιολόγητες και απροειδοποίητες απολύσεις. Εργαζόμενοι με πολλά χρόνια προϋπηρεσίας, οδηγούνται στην ανεργία, λίγα χρόνια πριν τη συνταξιοδότησή τους.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ

Όλοι μαζί να δώσουμε δυναμικά την απάντησή μας στην α-νταγωνιστική τακτική της εταιρείας. Ζητάμε την ενεργή συμπαράστασή σας.

Οι εργαζόμενοι στα καταστήματα "Αφοι Λαμπρόπουλοι"

τα καθαρά ότι η τακτική αυτή στοχεύει στη μείωση του προσωπικού, την εντατικοποίηση, τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση μέσω των ελαστικών εργασιακών σχέσεων και στον κατακερματισμό των εργαζόμενων. Την ίδια κατάσταση συναντά κανείς και σε άλλα πολυκαταστήματα και super-markets, όπως π.χ. στο MINION, όπου ακολουθείται ακριβώς η ίδια τακτική με τον "Λαμπρόπουλο".

Εθνικισμός, εθνικές φιέστες και 28η Οκτωβρίου

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΗΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΑΤΗ της γης ο εμποτισμός και η συνακόλουθη περιοδική ανάγνωση χρονικών ορόσημων της εξελικτικής διαδρομής ενός κρατικού μορφώματος, αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της γενικότερης προσπάθειας να ενσταλθεί στο μυαλό των ανθρώπων το δηλητήριο της "εθνικής υπεροχής". Χωρίς αμφιβολία η επετειακή λειτουργία αυτών των εθνικο-ιστορικών στιγμών βάλλει και κατά των ανθρώπων-σπέρνοντας τη διχόνοια- αλλά και κατά της ιστορίας εφόσον ο χαρακτήρας της είναι οικουμενικός και όχι εθνικός. Μέσα λοιπόν στην περιρρέουσα εθνικιστική έξαρση που συνοδεύει την παθογόνα

ελληνική κοινωνία, έρχεται και η δεύτερη σε εμβέλεια εθνική εορτή, αυτή της 28ης Οκτωβρίου, να συμπληρώσει το κλίμα, βουτώντας τον κόσμο στον αποπροσανατολισμό του θούριου "η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει". Τιμητικό γεγονός το ηρωικό ΟΧΙ του οργανωτή της 4ης Αυγούστου, δικτάτορα Μεταξά, στον Ιταλό πρεσβευτή σινιόρ Γκράτσι που του παρέδωσε τελεσίγραφο τριών ωρών! Η απάντηση υπερήφανη. Η αξιοπρέπεια των Ελλήνων αδιαπραγμάτευτη. Το "πεπρωμένο της φυλής" που επικαλείται συνεχώς ο Μεταξάς δεν επιδέχεται συνθηκολογήσεις. Τα πορίσματα όμως αυτά, όσο και αν προπαγανδίζονται, ανήκουν στους δημαγω-

γούς της πολιτικής εξουσίας και στους ολιγόνους που αρέσκονται στις βολικές ερμηνείες.

Γιατί ο γερμανικής παιδείας δικτάτορας Μεταξάς, γνώριζε πολύ καλά ότι η εισαγωγή της Ελλάδας στο μεγαλύτερο μακελειό της ιστορίας, αποτελούσε μια προβλέψιμη πραγματικότητα ήδη από τις 15 Αυγούστου που οι Ιταλοί βύθισαν το αγκυροβόλημένο στην Τήνο ελαφρό αντιτορπιλικό "Ελλη". Γιατί γνώριζε ότι ο βασιλιάς Γεώργιος ο Β' που τον στήριζε ήταν αγγλικής επιρροής και γιατί γνώριζε ότι δεν μπορούσε να απαγκιστρωθεί από την κληρονομιά του Ε. Βενιζέλου που επέβαλλε στην Ελλάδα πολιτικό προσανατολισμό προς τη δύση.

Παραταύτα, εν μια νυκτί ο υπεύθυνος για τις δεκάδες χιλιάδες συλλήψεις, βασανισμούς και εξορίες, για τις κατασχέσεις και δημόσιες πυρπολήσεις βιβλίων (απαγορευμένο βιβλίο ήταν μέχρι και ο επιτάφιος του Περικλή), για την υποχρεωτική φασιστική διαπαιδαγώγηση των νέων στην ΕΟΝ (Εθνική Οργάνωση Νεολαίας) και για άλλα επαίσχυντα, μετατρέπεται σε "άγιος ηγέτωρ της εθνικής υπερφάνειας", βάζοντας τους Έλληνες να σφαγούν για το μοίρασμα του κόσμου από τους χορτάτους και άπληστους αφέντες των λαών. Στο χορό όλες οι τάσεις του τότε πολιτικού φάσματος, ακόμα και οι κομμουνιστές που λησμονούν εξαφνικά την κόκκινη κατήχηση που ξεκαθαρίζει: "Το να αναγνωρίζεις την άμυνα της πατρίδας είναι σα να υποστηρίζεις την ιμπεριαλιστική και ληστρική αστική τάξη, είναι σα να προδίδεις ολόκληρο το σοσιαλισμό". (Λένιν, "Η προλεταριακή επανάσταση και ο αποσπάτης Κάουτσκι").

Οι νέες ντιρεκτίβες προτρέπουν: "στον πόλεμο αυτό που διευθύνει η κυβέρνηση Μεταξά όλοι μας πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνά-

μεις" (Ζαχαριάδης).

Άρρηκτα συνδεδεμένα όλα τα πολιτικά κελεύσματα στην κατεύθυνση της δημιουργίας ψυχολογικής υποδομής, κατάλληλης για την αλληλοσφαγή των λαών. Τα αντιπολεμικά και αντιεθνικιστικά προτάγματα ελάχιστα και μικρής εμβέλειας, διότι "στο ανοιχτό πέλαγος οι κολυμβητές είναι σπάνιοι" όπως παρατηρεί εύστοχα αρκετοί αιώνες πριν ο Ρωμαίος επικός ποιητής Βιργίλιος. Τα παρεπόμενα γνωστά. Το πράγματι ηρωικό Αλβανικό έπος όπου ο τέσσερις φορές μικρότερος ελληνικός στρατός καταδιώκει τον ιταλικό μέσα στην Αλβανία, η πανικόβλητη άτακτη φυγή όταν εμφανίζεται στις 6-4-1941 ο γερμανικός στρατός και η επακόλουθη κατοχή.

Σήμερα 55 χρόνια μετά, μέσα σε ένα κλίμα δίδυμο του εθνικοπατριωτισμού, οι πολιτικοστρατιωτικές φιέστες συνεπικουρούμενες από στομφώδες επιτηδευμένες ρητορείες, έρχονται να μας μολιάσουν με το "σωτηριολογικό" ρόλο του στρατού (όπως τον μάθαμε στα σχολεία), να μας παρασύρουν στην προπαγάνδα των εθνικών εκκρεμοτήτων και να μας παρουσιάσουν κατάπτυστους πρωταγωνιστές επονεϊδιστών εγκλημάτων ως πατριώτες και "υπερασπιστές του έθνους".

Οφείλουν να κατανοήσουν όμως ότι υπάρχουν άνθρωποι που βλέπουν το φασισμό και την αστική δημοκρατία σαν ομόριζα κλαδιά του ίδιου δέντρου, τον πόλεμο σαν πολιτική με άλλα μέσα και τις εθνικές εορτές σα διδασκαλία ανηδραστικών διακηρύξεων. Άνθρωποι που γνωρίζουν ότι τις ζοφερές σελίδες της παγκόσμιας ιστορίας τις γράφουν τα αφεντικά. Άνθρωποι που πιστεύουν ότι η θέληση για αντίσταση και ελευθερία είναι όχι μόνον ανάνηκη αλλά και καθήκον.

Ν.Π.

ΑΘΗΝΑ

Η "ΠΑΡΑΜΥΘΑ" ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

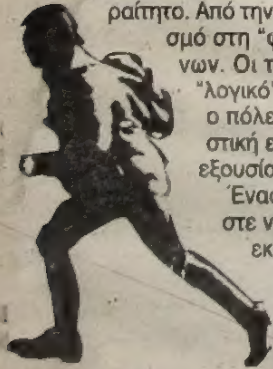
Στο "Θαυμαστό Καινούριο Κόσμο" ο Άλντους Χάξλεϋ περιγράφει το "soma", μια ναρκωτική ουσία που όλοι οι πολίτες είναι υποχρεωμένοι να χρησιμοποιούν. Το "κράτος-δικτάτης" γίνεται "κράτος-προστάτης" έχοντας δύο στόχους: Από τη μια μεριά, με θεραπευτικά προγράμματα που δεν καλύπτουν παρά ελάχιστο αριθμό των τοξικοεξαρτημένων, προσπαθεί να αποδείξει ότι νοιάζεται και μιας αγαπά, δηλαδή μας είναι απαραίτητο. Από την άλλη, να πετύχει τον κοινωνικό εθισμό στη "φυσική" κατάληξη των απελπισμένων. Οι τοξικοεξαρτημένοι να γίνουν ένα "λογικό" κομμάτι της "ζωής", λογικό όπως ο πόλεμος, η απομόνωση, η καταναγκαστική εργασία, ο καθημερινός θάνατος, η εξουσία...

Ένας ελεγχόμενος αριθμός νεκρών, ώστε να μην ταρασσονται οι συνειδήσεις, εκατοντάδες χιλιάδες χρήστες που ο τρόπος προμήθειας και το είδος της "ουσίας" τους δεν θα τους

βγάλει από την παραγωγή, πειθαρχημένοι σε ένα καθημερινό θάνατο. Ένα όραμα για την εξουσία. Ο επιτέλής του "Θαυμαστού Καινούριου Κόσμου".

Ένας ελεγχόμενος αριθμός νεκρών, ώστε να μην ταρασσονται οι συνειδήσεις, εκατοντάδες χιλιάδες χρήστες που ο τρόπος προμήθειας και το είδος της "ουσίας" τους δεν τους βγάλει από την παραγωγή, πειθαρχημένοι σε ένα καθημερινό θάνατο... Μήπως αυτή η φράση σας θύμισε πολλούς γνωστούς σας, φίλους σας, εσάς τους ίδιους σας, όλους μας; Άνθρωποι που δεν βαρύνε αλλά γίνονται με παραμύθες; Πρέζες υπάρχουν πολλές και η ηρωίνη δεν είναι η μόνη που σκοτώνει.

Υ.Γ. Το αρχικό όνομα της μεθαδόνης ήταν αδολφίνη. Ονομάστηκε έτσι, από τους επιστήμονες του Γ' Ράιχ που την κατασκεύασαν, προς τιμήν του Αδόλφου Χίτλερ. Μετά τον πόλεμο η παραγωγή της αδολφίνης αναλήφθηκε από μια αμερικανική φαρμακοβιομηχανία που για ευνοήτους λόγους την μετονόμασε σε μεθαδόνη. Η ίδια εταιρεία παράγει το γνωστό νόμιμο ναρκωτικό Prozac.

ΟΛΑ ΤΑ ΚΡΑΤΗ είναι λίγο-πολύ μιλιταριστικά, οι μορφές του μιλιταρισμού, όμως, ποικίλουν. Στη μεταπολεμική Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Γιουγκοσλαβίας, ο μιλιταρισμός ήταν έντονος, καθώς τεράστια ποσά του κρατικού προϋπολογισμού χρηματοδοτούσαν την επέκταση και τη συντήρηση της στρατιωτικής μηχανής. Εκφράστηκε με διάφορες μορφές, από την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία μέχρι τις στρατιωτικές ασκήσεις, μέσα από την εφαρμογή του μοντέλου του αποκαλούμενου οπλισμένου λαού (Γενική Αντίσταση του Λαού, Κοινωνική Αυτοάμυνα) ή της στρατιωτικής εκπαίδευσης στα σχολεία και τις δημόσιες υπηρεσίες. Ο "οπλισμένος λαός" περιλάμβανε ανθρώπους όλων των ηλικιών και των κοινωνικών στρωμάτων, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Πολλοί αναλυτές αναζητούν τις ρίζες του πολέμου στη γενικευμένη και διαρκή στρατιωτικοποίηση της Γιουγκοσλαβικής κοινωνίας.

Με τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, η στρατιωτικοποίηση οξύνθηκε σε δύο, κυρίως, επίπεδα: Στο θεσμικό επίπεδο, η στρατιωτική μηχανή έχει ενισχυθεί σημαντικά. Οι ένοπλες δυνάμεις (επίσημες και παραστρατιωτικές) έχουν αυξηθεί, οι στρατιωτικές δαπάνες πολλαπλασιάστηκαν με την ψήφιση μιας σειράς από επείγοντες νόμους και διατάγματα, σήμερα επικρατεί η οικονομία του πολέμου. Στο ιδεολογικό επίπεδο, η στρατιωτικοποίηση εκφράζεται με την ενίσχυση και την αποδοχή των στρατιωτικών αξιών. Σ' αυτήν τη διαδικασία, οι αξίες και οι ανάγκες του στρατού έχουν απόλυτη προτεραιότητα έναντι όλων των άλλων αξιών. Όλες συνεπώς οι πτυχές της καθημερινής ζωής των πολιτών ενσωματώνονται στη λογική του πολεμικού συστήματος, αφαιρώντας από τους πολίτες κάθε δυνατότητα ελέγχου της ζωής τους. Όλοι σχεδόν οι πολίτες, μεταξύ των οποίων και οι γυναίκες, γίνονται ταυτόχρονα θύματα και συνεργοί του στρατιωτικού συστήματος. Αυτό φαίνεται ιδιαίτερα στην έντονη διάκριση μεταξύ αντρικών και γυναικείων ρόλων, καθώς και στην ξεκάθαρη πολιτική περιωρισμένη των γυναικών. Η στρατιωτικοποίηση δεν επιτυγχάνεται χωρίς την ταυτόχρονη συμμετοχή αντρών και γυναικών. Όσο κι αν η πατριαρχική ιστορία δεν αναφέρει την ύπαρξη και τη συμμετοχή των γυναικών (και ειδικά αυτών που αντιστάθηκαν στους επιβεβλημένους τους ρόλους), οι γυναίκες ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του μιλιταρισμού και του πολέμου και μάλιστα όχι μόνο με παθητικό τρόπο. Ένα σημαντικό μέρος του γυναικείου κινήματος αγνοεί ή αποσιωπά την ιστορική σχέση μεταξύ γυναικών και μιλιταρισμού. Η στάση αυτή δικαιολογείται συνήθως με το επιχείρημα ότι "εμείς οι γυναίκες δεν έχουμε σχέση με την ιστορία και άλλωστε δεν πρέπει να μπλεκόμαστε στις βρωμιές της πολιτικής" (1). Η παθητική θέση των εξελίξεων είναι μια αντίληψη πατριαρχική και οδηγεί στη γυνωστή παιδαριώδη, ανεύθυνη μυθοποίηση των γυναικών.

Η προσπάθειά μας να αποκαλύψουμε τους μηχανισμούς που στρατιωτικοποιούν την καθημερινή ζωή των γυναικών δεν έχει στόχο να κατηγορήσει τις γυναίκες, όσο να συμβάλλει στη συνειδητοποίηση αυτής της διαδικασίας και άρα στο ξεπέρασμά της. Είναι ο μόνος τρόπος για να αντιπαραβούμε στην εκμετάλλευση της γυναικείας εργασίας, την ενσωμάτω-

Το παρακάτω κείμενο έφτασε στα χέρια μας από το ECOM (Ευρωπαϊκή Συνάντηση Αντιρρησιών Συνείδησης) 1995 στην Ικαρία. Τα στοιχεία που περιλαμβάνει για κάποιες εθνικιστικές γυναικείες οργανώσεις και για τους τρόπους με τους οποίους επιβιώνει η απαρχαιωμένη πια πολεμική προπαγάνδα προηγούμενων πολέμων είναι εξαιρετικά ενδιαφέροντα. Κάποιες απορίες και διαφωνίες εγείρονται: Οι θέσεις της συγγραφέως είναι μάλλον ειρηνιστικές, η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας της Σερβίας αντιμετωπίζεται ως φαινόμενο μεμονωμένο, που όχι μόνο μπορεί σε μεγάλο βαθμό να διαφωτιστεί, αλλά και να εξηγηθεί τις αιτίες του πολέμου. Δεν υπάρχουν κάποιες ειδοποιεί διαφορές από τους άλλους πολέμους στο σημερινό πόλεμο, π.χ. στη χρήση του εθνικιστικού ιδεολογήματος, στη διαφάνεια των συμφερόντων; Μέχρι που μπορεί να φτάσει, μέχρι ποιους συμβιβασμούς και ποιες αρνήσεις, ο αντιπολεμικός λόγος; Οι γυναίκες από την άλλη μεριά, παρουσιάζονται ως ενιαία κατηγορία θυμάτων και επιπλέον, δεν διευκρινίζεται με βάση ποια κοινά στοιχεία θα κατακτήσουν την αυτονομία τους. (Σ.Τ. Μ.)

και την επιστροφή των όπλων στις αποθήκες του Γιουγκοσλαβικού στρατού. Ήταν παράλογο να ζητούν αφοπλισμό με την υποστήριξη της μεγαλύτερης στρατιωτικής δύναμης της χώρας, το Γιουγκοσλαβικό Λαϊκό Στρατό. Στις 4 Φεβρουαρίου οργανώσαν, με κρατική και στρατιωτική βοήθεια, μια μαζική συγκέντρωση μπροστά από το κτίριο της Ομοσπονδιακής Συνέλευσης. Άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα υπέρ των στρατηγών του Γιουγκοσλαβικού στρατού, κυρίως μάλιστα των Σέρβων και εναντίον ορισμένων μη Σέρβων πολιτικών. Για τις οργανώτριες της διαδήλωσης καθιερώθηκε το παρατσούκλι "οι γυναίκες με τις γούνες", επειδή οι περισσότερες ανήκαν στη στρατιωτική και την κυβερνητική ελίτ.

Ακολουθώντας τις προταγές των στρατηγών, έπεισαν δεκάδες χιλιάδες "αυθόρμητα οργανωμένες" εργαζόμενες και συνταξιούχες γυναίκες, που οι περισσότερες είχαν μεταφερθεί στο χώρο της συγκέντρωσης με στρατιωτικά φορτηγά, ότι τα συμφέροντα των γυναικών ταυτίζονται με τα συμφέροντα του Γιουγκοσλαβικού στρατού, ότι ο στρατός συμβολίζει την "ενότητα των εθνών" και ότι ο Γιουγκοσλαβικός στρατός είναι "ο στρατός της ειρήνης, ο στρατός του λαού"! Εκστασιασμένες φώναζαν το όνομα του ανωτάτου διοικητή τους "Βέλκο, Βέλκο!" (Veljko Kadijevic, υπουργού άμυνας) και τραγουδούσαν "Σλόμπο! Σλόμπο! Πατέρα του έθνους". Οι στρατηγοί υποσχέθηκαν στις γυναίκες ότι θα πραγματοποιήσουν τις επιθυμίες τους. Επαιξαν, δηλαδή, μια ακόμη φορά, το ρόλο τους ως "πολιτικοί νταβατζήδες, στέλνοντάς τις στο δρόμο για να καρπωθούν αυτοί το πολιτικό όφελος." (3)

Και οι γυναίκες, βέβαια, εκπλήρωσαν τις επιθυμίες του στρατού κι έστειλαν τους γιους τους στον πόλεμο εναντίον των άλλων, (στα μέτωπα της Κροατίας και της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης). Ο πόλεμος, λοιπόν, προετοιμάστηκε και από τέτοιες συγκεντρώσεις και από οργανώσεις όπως το Κίνημα των Γυναικών για τη Γιουγκοσλαβία, των οποίων οι αρχηγοί "περιορισμένες από τους συζύγους τους, παπαγαλίζοντας πολιτικά προγράμματα άλλων και με τις γούνες στον ώμο" (4) έσκουζαν εκ μέρους όλων των γυναικών ότι "αν χρειαστεί θα πάμε όλες στο στρατό" (5). Κάποιες από μας, από την οργάνωση "Γυναίκα και Κοινωνία" από το Βελιγράδι, τολμήσαμε να εκφράσουμε την αντίθεσή μας στη χειραγώγηση αυτή των γυναικών, τόσο με την παρουσία μας, όσο και με τα συνθήματά μας "Δεν είμαστε υπήκοοι του ανωτάτου διοικητή", "Οι πατέρες του έθνους τα βρίσκουν καλά μεταξύ τους, είναι όλοι ίδιοι και όλοι λένε ψέματα". Τρομάξαμε να

ους της από το στρατό της Σλοβενίας με τη βοήθεια του Γιουγκοσλαβικού στρατού: "Ποτέ δεν θα επέτρεπα στους γιους μου να λιποτακτήσουν, θα ήταν μια πράξη επαισχυντή, θα ντρέπομαι αν παραδίνονταν έτσι." (6)

Η ύπαρξη του Κινήματος Γυναικών στη Γιουγκοσλαβία, μιας οργάνωσης με βασικές θέσεις την υποστήριξη του πολέμου και το αίτημα να τιμωρούνται οι αρνητές στρατεύσης και οι λιποτάκτες, απλά επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι γυναίκες είναι τόσο θύματα, όσο και συνεργοί του πολέμου. "Οι ένοπλες δυνάμεις, καθώς και άλλο φορέας που στηρίζουν το στρατό, δίνουν τη δυνατότητα στις γυναίκες να υποστηρίξουν με τον τρόπο τους τη βία." (7) Ουσιαστικά χρησιμοποιούνται για τον μεικτό ενεργητικό και παθητικό ρόλο που παίζουν στον πόλεμο, πόσο πιο εύκολα μάλιστα όταν ζητούν από τους άντρες την άδεια να ολοκληρώσουν τα καθήκοντά τους: "Θα μας αφήσουν, λοιπόν, οι άντρες να πάμε στον πόλεμο, να πολεμήσουμε με τα όπλα;" (8)

Πολλά από τα παρακάδια του κινήματος αυτού, αμέσως πριν και κατά τη διάρκεια του πρώτου χρόνου του πολέμου, άνοιξαν στο Νίκσιτς, την Τσετίνιε την Πρίστινα και άλλες πόλεις κέντρα κατάταξης εθελοντών. Η Σοσιαλιστική Συμμαχία του Εργαζόμενου Λαού πρόσφερε "τους χώρους όπου οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να κάνουν αιτήσεις" (9). Ακόμη και γυναίκες άνω των 60 έκαναν αιτήσεις στην Τσετίνιε. Οι αρχηγοί του Κινήματος των Γυναικών για τη Γιουγκοσλαβία είχαν πάντοτε καλές σχέσεις με τους στρατηγούς του Γιουγκοσλαβικού στρατού. Μαζί διοργάνωσαν τις καμπάνιες ενάντια στο Κίνημα των Μητέρων, τους ειρηνιστές και τους λιποτάκτες. Ο υπουργός άμυνας Veljko Kadijevic τους το αναγνώρισε το 1991 λέγοντας: "Ο Γιουγκοσλαβικός στρατός είχε τρεις εχθρούς. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο συντονισμός του Κινήματος των Μητέρων με το πασιφιστικό κίνημα."

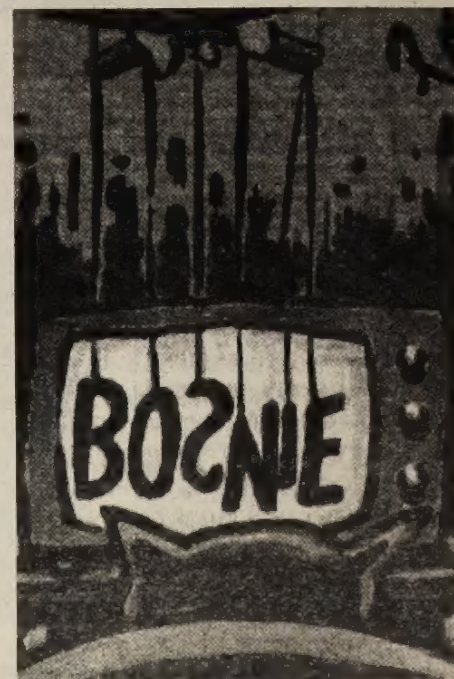
Ανάλογα δείγματα στήριξης της πολεμικής μηχανής έχουμε και από τις "συναντήσεις γυναικών" κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στο Τρίτο Κονγκρέσο για Διαβαλκανική Συνεργασία των Γυναικών στο Βελιγράδι το Νοέμβριο του 1994, ο επικεφαλής του προσωπικού του Γιουγκοσλαβικού στρατού Momcilo Perisic παρέθεσε επίσημο δείπνο για τις συμμετέχουσες. Πέρα από την υλική στήριξη που παρέχουν ο στρατός στην διοργάνωση του συνεδρίου, στο ακροατήριο έλαμψε η παρουσία του στρατηγού εκείνου που έμεινε γνωστός για τον βασικό του ρόλο στην πολιορκία και τους βομβαρδισμούς στη Μοσάρ. Θυμίζομαστε και τον Πινοσέτ που κατά τη διάρκεια της χιλιανής δικτατορίας, αντάμειβε τις γυναίκες υπηκόους του και πιο συγκεκριμένα τις συζύγους των φορτηγατζήδων και των στρατιωτικών, ενισχύοντας το φιλανθρωπικό τους έργο και παρέχοντάς τους χώρους για τη δουλειά τους, για θεατρικές παραστάσεις, αθουσες δεξιώσεων...

Η συμπεριφορά της Μπούμπα Μόρινα, αρχηγού του Κινήματος των Γυναικών για τη Γιουγκοσλαβία και επικεφαλής της Αρμυστσίας Προσφύγων της Σερβικής κυβέρνησης καταδεικνύει τους τρόπους με τους οποίους ο κρατικός σαδισμός χρησιμοποιεί τις γυναίκες για την άσκηση πίεσης και καταστολής, σ' αυτήν την περίπτωση εναντίον των προσφύγων που η αστυνομία απήλαυνε από τη Σερβία προς τη Βοσνία και την Κροατία: "Ως άνθρωπος που έχει μέσα του ανθρωπισμό(!), είναι ευχή μου και επιθυμία μου οι άντρες να υπερασπιστούν τα σπίτια τους." (10) Δεν υποστηρίζει μόνο θεωρητικά τον πόλεμο, με από τη θέση εξουσίας που κατέχει, μπορεί και να εφαρμόσει τις αντιλήψεις της στην πράξη.

Δίπλα σ' αυτές τις "γυναικείες" οργανώσεις, υπάρχουν και οργανώσεις που εργάζονται άμεσα στις εθνικιστικές-μιλιταριστικές δομές. Αξίζει να αναφέρουμε την οργάνωση που ονομάζεται: "Μόνον η Σερβίδα γυναίκα μπορεί να σώσει τον Σέρβο άντρα", που ίδρυσαν οι "Γυναίκες εργαζόμενες στους τομείς του κινηματογράφου και της κουλούρας". Δηλώνουν ότι στόχος τους είναι "η διοργάνωση προγραμμάτων πολιτισμού στο μέτωπο, η πνευματική και βιολογική επιβίωση του έθνους και η επιστροφή στην παράδοση και την εκκλησία" και πολύ συχνά επαναλαμβάνουν

ότι "δεν είμαστε φεμινίστριες, το ίδιο το όνομά μας μας προφυλάσσει από κάτι τέτοιο". Ύστερα υπάρχει ο Κεντρικός Κύκλος Σερβίδων Αδελφών, με πρόεδρο την εγκληματία πολέμου Μπιλιάνα Πλάβιτς, αντιπρόεδρο της αυτοαποκαλούμενης Σερβικής Δημοκρατίας, που δήλωσε ότι μέλη του Κύκλου μπορούν να γίνουν μόνον "σερβίδες γυναίκες που έχουν βαπτιστεί χριστιανές ορθόδοξες. Βοηθούμε μόνο τους Σέρβους γιατί αυτοί έχουν τη μεγαλύτερη ανάγκη" (Βρέμπε, 28/8/94).

Είναι φανερό πόσο αντίθετες είναι προς τη δημοκρατία και τη χειραφέτηση οι οργανώσεις αυτές. Η εργασία των γυναικών, που θα πρεπε να εναντιώνεται τόσο στον πόλεμο,

όσο και στο μιλιταρισμό, μετατρέπεται σε υπηρέτη αυτών ακριβώς των ιδεών. Η οργάνωση "Λίλιαν" του Βελιγραδίου περηφανεύεται ότι "δεν αγωνιζόμαστε για τα δικαιώματα των γυναικών, δεν αγωνιζόμαστε για την πολιτική". Πολλές γυναίκες οργάνωσαν τη δράση τους στα πλαίσια του ευρύτερου οικογενειακού μετώπου: π.χ. οι γυναίκες που ετοιμάζουν δέματα για τους "Σέρβους υπερασπιστές στην πρώτη γραμμή της άμυνας πολέμου πατρίδας και ελευθερίας" ή οι διάφορες οργανώσεις μητέρων και συζύγων των θυμάτων του πολέμου για την υπεράσπιση της πατρίδας...

Οι γυναίκες στις ένοπλες δυνάμεις

Στη Σοσιαλιστική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας, η στρατιωτική θητεία ήταν υποχρεωτική για τους άντρες. Οι γυναίκες δούλευαν στο στρατό ως εθελοντές πολίτες. Στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας η κατάσταση ουσιαστικά δεν έχει αλλάξει.

Από τότε που άρχισε ο πόλεμος το 1991, ένα μεγάλο ποσοστό στρατιωτών λιποτάκτησε και πολλοί άντρες που κλήθηκαν, αρνήθηκαν να στρατευτούν. Ο λαϊκός στρατός της Γιουγκοσλαβίας έπρεπε να βρει λύση στο πρόβλημα: Έτσι, ιδρύθηκε ένας σημαντικός αριθμός εθελοντικών σωμάτων, υπό την αιγίδα είτε πολιτικών κομμάτων, είτε ανδρών που δεν ήταν τόσο εξοικειωμένοι με την τεχνική του πολέμου. Στις 10 Δεκεμβρίου 1991, η αποκαλούμενη ατελής Προεδρεία της Σοσιαλιστικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας είχε περάσει ένα νόμο που καθόριζε επίσημα το ρόλο των εθελοντών σε περίοδο πολέμου: όλοι οι εθελοντές τίθενται υπό τις διαταγές του Γιουγκοσλαβικού Λαϊκού Στρατού. Η πρόθεση αυτού του νόμου ήταν να δείξει ότι στη Σερβία δεν υπήρχαν παραστρατιωτικές οργανώσεις. Οι περισσότεροι εθελοντές ήταν άντρες, η συμμετοχή των γυναικών ήταν αμελητέα, πράγμα που πιστοποιούν, πέρα από τα άρθρα στις εφημερίδες, και οι αυτόπτες μάρτυρες στα πεδία των μαχών.

Θα επιχειρήσω να παρουσιάσω τη συμμετοχή των γυναικών στις ένοπλες δυνάμεις μέσα από τις ημερήσιες και εβδομαδιαίες εφημερίδες της Σερβίας και από εφημερίδες της αποκαλούμενης Σερβικής Δημοκρατίας και της Σερβικής Δημοκρατίας της Κράινα. Πώς το φύλο επηρεάζει τη διαίρεση της εργασίας στις οργανώσεις αυτές; Ποια είναι τα κίνητρα των γυναικών που συμμετέχουν εθελοντικά; Ποιοι ιδεολογικοί και προπαγανδιστικοί στόχοι επιτυγχάνονται με την παρουσία των γυναικών στις ένοπλες δυνάμεις, άσχετα με τη θέση που κατέχουν σ' αυτές;

η συνέχεια στο επόμενο τεύχος

Γυναίκες και μιλιταρισμός στη Σερβία

(α' μέρος)

της Stasa Zojovic

ση των γυναικών αντιλήψεων και συναισθημάτων, που μέσα στα πλαίσια της δημοκρατικής επίφασης περί "ίσων ευκαιριών", αφομοιώνουν τις γυναίκες στις σχέσεις παραγωγής θανάτου και καταστροφής.

Πότε αρχίζει ο πόλεμος;

"[Η Κασσάνδρα] προβλέπει το μέλλον επειδή έχει το θάρρος να δει τι πραγματικά συμβαίνει στο παρόν." (2)

Όπως είπα και παραπάνω και οι γυναίκες αποτελούν μέρος της στρατιωτικής μηχανής. Συχνά πρόκειται για μια συμμετοχή παθητική, για τη συνέπεια της αδράνειας τους ή της προσαρμογής τους μέσα στο ολοκληρωτικό σύστημα που απατούσε από τους πολίτες απόλυτη υποταγή.

Το πρώτο χαρακτηριστικό παράδειγμα οργανωμένης εκμετάλλευσης των γυναικών είναι από το Γενάρη του 1991. Τα μέλη του αποκαλούμενου Κινήματος Γυναικών για τη Γιουγκοσλαβία διεκδίκησαν τον "αφοπλισμό των παραστρατιωτικών οργανώσεων της Κροατίας"

βγούμε ζωντανές από κει μέσα.

Πολυάριθμα τηλεγραφήματα άρχισαν να καταφθάνουν χαιρετίζοντας τέτοιες συγκυρίες, όχι μόνο στη Σερβία, αλλά και στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη. Όλα ξεκινούσαν με τα ίδια λόγια: "Εμείς, οι μητέρες των στρατιωτών του Γιουγκοσλαβικού στρατού", καλούσαν σε αγώνα ενάντια στους "εχθρούς", καταριόχυναν τους "προδοτές της πατρίδας", όπως υποδεικνύει και η δημοφιλέστατη πατριώτισσα ποιήτρια Mira Aleckovic.

Το Κίνημα των Γυναικών για τη Γιουγκοσλαβία συνέχισε την πολεμική του προπαγάνδα και μετά από τις συγκεντρώσεις που αναφέρθηκαν. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος στη Σλοβενία και εμφανίστηκε μετά την επίθεση του Γιουγκοσλαβικού στρατού, ένα αυθόρμητο αντιπολεμικό κίνημα από μητέρες, οι αρχηγοί του Κινήματος για τη Γιουγκοσλαβία τις έκαναν πλύση εγκεφάλου, απαίτησαν απ' αυτές να υποστηρίξουν το Γιουγκοσλαβικό στρατό κι έφτασαν μέχρι και να τις κατηγορήσουν για προδοσία. Αντίστοιχα, μία από τις ηγέτες του κινήματος των μητέρων είπε, αφού είχε αποσύρει τους γι-

COB: αυτόνομη συνδικαλιστική δράση

ΕΔΩ ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ η Διεθνής Συμμαχία των Εργαζομένων (Α.Ι.Τ.) ήρθε σε επαφή με αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις όπως η Ν.Α.Κ.Τ.Υ. (νοτιοαφρικανική), η Β.Λ.Σ.Φ. του Μπαγκλαντές, η Awareness League της Νιγηρίας.

Τέτοιες οργανώσεις θα παίξουν σίγουρα ένα ρόλο πολύ σημαντικό στην ανασύσταση του αναρχοσυνδικαλισμού και ειδικότερα της Α.Ι.Τ.

Αυτό ισχύει και για το Εργατικό Κέντρο Βολιβίας (COB) και ιδιαίτερα για την αναρχοσυνδικαλιστική τάση των Ομάδων Συνδικαλιστών Εργατών (G.T.S.). Παρόλο που η COB δεν είναι πολύ γνωστή στην Ευρώπη, αποτελεί παράδειγμα για τους λατινοαμερικανούς συνδικαλιστές. Η δύναμή της είναι πρώτα από όλα αριθμητική, αφού αποτελείται από περισσότερα από 700.000 μέλη σε μια χώρα των εφτά εκατομμυρίων κατοίκων. Από την ίδρυσή της πέτυχε, παράλληλα με την αποδοχή διαφορετικών πολιτικών τάσεων, να διατηρήσει την ενότητα και την ανεξαρτησία της ως μοναδικό εργατικό κέντρο. Ο σημαντικός αριθμός των αναρχοσυνδικαλιστών των G.T.S. μάχονται ώστε να εξασφαλίσουν την ανεξαρτησία των συνδικάτων και την αυτονομία των πολιτικών ρευμάτων. Αξιοσημείωτο είναι ότι οι G.T.S. συσπειρώνουν πάνω από 200.000 μέλη, ενώ έως το τελευταίο συνέδριο ο Victor Lopez -εκπρόσωπος του αναρχοσυνδικαλιστικού ρεύματος- ήταν ο γραμματέας της COB.

Μια μακρά ιστορία αγώνων

Αυτή η ιδιαιτερότητα έχει βαθιές ιστορικές ρίζες. Στη Βολιβία, το εργατικό κίνημα, από τα πρώτα του βήματα, βασίστηκε στον αναρχοσυνδικαλισμό. Το 1926 ιδρύθηκε η Τοπική Εργατική Ομοσπονδία (F.O.L.), ως τμήμα της αναρχοσυνδικαλιστικής διεθνούς (Α.Ι.Τ.). Η πλειοψηφία άλλωστε των λατινοαμερικανικών εργατικών ομοσπονδιών ήταν αναρχοσυνδικαλιστικές: η MOM στο Μεξικό, η FORU στη Ουρουγουάη, η FORA στην Αργεντινή, η COB στη Βραζιλία, η CNOC στην Κούβα, η FORP στην Παραγουάη κλπ. Από τη δεκαετία του

1930 όλα αυτά τα τμήματα της Α.Ι.Τ. θα υποστούν συνεχείς διωγμούς. Παρόλα αυτά οι πρακτικές της αυτοοργάνωσης θα παραμείνουν δημοφιλείς στο εργατικό κίνημα της Βολιβίας. Τα συνδικάτα θα διατηρήσουν τη μαχητικότητά τους και την πολιτική τους ανεξαρτησία, παρά τις προσπάθειες των κομμάτων να τα ελέγξουν.

1983: Η εργατική διαχείριση των ορυχείων.

Από το 1978 ως το 1980 το αυτόνομο ρεύμα της C.O.B. ενισχύεται, γεγονός που παίζει καθοριστικό ρόλο στον προανατολισμό της C.O.B. Έτσι στο 5ο συνέδριο η συνομosπονδία παίρνει θέση υπέρ του εργατικού ελέγχου στον ιδιωτικό τομέα. Η ριζοσπαστικοποίηση επιταχύνεται με σκοπό τον "έλεγχο από την εργατική πλειοψηφία". Αυτό το πρόγραμμα δεν μπορεί παρά να ενταχθεί στις οικονομικοπολιτικές συνθήκες που επικρατούσαν τη δεκαετία του '80. Τα ορυχεία αμιάντου αποτελούν τον κυριότερο κλάδο της βολιβιανής οικονομίας. Αυτά κρατικοποιήθηκαν κάτω από την επίβλεψη της Comibol. Πρέπει να γίνει γνωστό ότι το συνδικάτο των ορυχείων είναι το ιστορικό στήριγμα της C.O.B. και το πιο επαναστατικό της τμήμα. Αυτή την εποχή τα ορυχεία βρίσκονται σε κρίση λόγω του διεθνούς ανταγωνισμού. Το κράτος και τα αφεντικά όπως και οι διεθνείς οικονομικοί οργανισμοί επιδιώκουν τη συντήρηση της κατάστασης. Αυτό επιτρέπει την προοδευτική ρευστοποίηση των επιχειρήσεων αποφεύγοντας παράλληλα τις μαζικές απολύσεις που θα προκαλούσαν τη βίαιη αντίδραση της C.O.B. Πολύ γρήγορα οι εργάτες στα ορυχεία συνειδητοποίησαν τη στρατηγική του κράτους, συγκρότησαν κίνημα βάσης πετυχαίνοντας τη συνδιαχείριση από την εργατική πλειοψηφία της C.O.B. Παράλληλα η Comibol στηρίζει ουσιαστικά την κρατική οικονομία. Οι εργάτες των ορυχείων αποφασίζουν να βάλουν τέλος στην πολιτική ρευστοποίησης των επιχειρήσεών τους: 16 σωματεία εκλέγουν ένα "διοικητικό συμβούλιο", μια συνέλευση που ελέγχεται από τη βάση

και αποφασίζει να θέσει σε λειτουργία το νέο καθεστώς διαχείρισης. Το ΚΚΒ σε συνεργασία με την κυβέρνηση αντιτίθεται σ' αυτήν την απόφαση.

Η καινούρια διαχείριση

Αν και το κράτος εξακολουθεί να έχει στην κατοχή του την επιχείρηση, ουσιαστικά οι εργάτες την διαχειρίζονται καθώς κατέχουν την πλειοψηφία των θέσεων στον οργανισμό διαχείρισης. Η εργατική διαχείριση επιτυγχάνει κερδοφόρα παραγωγή και γι' αυτό διατηρεί τις θέσεις εργασίας. Η C.O.B. δεν υποστηρίζει ούτε μια στιγμή ένα ρεφορμιστικό σχέδιο που να αποβλέπει στο προοδευτικό πέρασμα στο σοσιαλισμό. Φαίνεται αντιθέτως έτοιμη να έρθει σε κατά μέτωπο αντιπαράθεση με το κράτος. Η διεκδίκηση της συνδιαχείρισης από την εργατική πλειοψηφία τέθηκε εξαρχής ώστε να απαντηθεί συγκεκριμένα η πολιτική ρευστοποίησης των επιχειρήσεων. Σ' αυτήν την περίπτωση δεν υπάρχει καμία σχέση με την παραδοσιακή συνδιαχείριση που αρνούμαστε (αφεντικών-εργατών), αφού εδώ η διεύθυνση ανήκει αποκλειστικά στους εργαζόμενους. Η στρατηγική αυτή παρεμβαίνει σε μια περίοδο υποχώρησης του εργατικού κινήματος σε διεθνές επίπεδο.

Κρίση δομής

Το εργατικό κίνημα θα γνωρίσει μια περίοδο επιθέσεων τη δεκαετία του '80. Το 1984 καταφέρνει να δώσει μια επιτυχημένη απάντηση με μια δυναμική γενική απεργία. Όμως το 1986 η αναδιάρθρωση της οικονομίας θα απειλήσει σοβαρά την C.O.B. Με αφετηρία τη διάλυση της Comibol θα εκδηλωθεί μια βαθιά οικονομική κρίση συνδυασμένη με επιθέσεις ενάντια στο συνδικαλισμό. Η εγχώρια παραγωγή παρουσιάζει πτώση της τάξης του 50%. Η ανεργία αυξάνεται και ο μεγαλύτερος αριθμός των μαχητικών συνδικαλιστών απολύεται. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η απεργία των εργατών στα ορυχεία να απομονωθεί και να ηττηθεί, αφού δεν πέτυχε την αλληλεγγύη άλλων συνδικάτων. Μέσα στην κρίση του εργατικού κινήματος το ΚΚΒ καταφέρνει να ελέγξει

τη γραμματεία της C.O.B. θέτοντας έτσι τέλος στην ανεξαρτησία της. Η κυβέρνηση θα προσπαθήσει να τη γραφειοκρατικοποιήσει παρέχοντάς της επίσημη χρηματοδότηση. Ωστόσο η ρεφορμιστική και συναινετική στροφή της C.O.B. θα ανατραπεί από τη βάση με σημαντική συνεισφορά σ' αυτό από το συνδικάτο των μεταλλωρύχων, προπύργιο των αναρχοσυνδικαλιστών. Το 1989 το ΚΚΒ χάνει τον έλεγχο της C.O.B. και εκλέγεται γραμματέας ο αναρχοσυνδικαλιστής Victor Lopez.

Η ενίσχυση του αυτόνομου ρεύματος

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 οι εργατικοί αγώνες παρουσιάζουν άνοδο. Από τα πιο αγωνιστικά συνδικάτα είναι η αγροτική C.S.U.T.B. Το 1989, με την απεργία των εκπαιδευτικών, η κυβέρνηση κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Είναι μια περίοδος ανόδου για τα G.T.S. Στο εσωτερικό της C.O.B. κυριαρχεί το αυτόνομο ρεύμα. Στο συνέδριο του 1993 μια συμμαχία αριστερών κομμάτων προσπαθεί να περιθωριοποιήσει τα G.T.S. Από τότε δημιουργήθηκε ένα ρήγμα στην C.O.B. τη στιγμή μάλιστα που το εργατικό κίνημα έχει ανάγκη όσο ποτέ την ενότητα για να καταφέρει να απαντήσει στις επιταγές του Δ.Ν.Τ.

Η αντιπαράθεση στο νεοφιλελευθερισμό

Παρά το ρήγμα η τακτική πάλη εντείνεται. Στις 15 Απριλίου του 1994 κηρύχθηκε γενική απεργία απ' του εργαζόμενους στα ορυχεία, την υγεία και την εκπαίδευση. Αμέσως συμμετείχαν και οι εργαζόμενοι του συνδικάτου μετάλλου και αεροτοκίων οργάνωσης. Η απεργία διήρκεσε ένα μήνα. Το 1995 σηματοδεύτηκε από τις κινητοποιήσεις των εκπαιδευτικών που κατέληξαν σε βίαιες συγκρούσεις με τους μπάτσους και το στρατό. Στο πλευρό των εκπαιδευτικών συγκροτήθηκαν και οι μεταλλωρύχοι. Τελικά η κυβέρνηση κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης απαγορεύοντας τις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Συνελήφθησαν 400 συνδικαλιστές, 250 από τους οποίους εκποτίστηκαν. Παρόλα αυτά ο αγώνας συνεχίστηκε. Μετά από δύο βδομάδες έντασης η κυβέρνηση ανέστειλε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και υποχώρησε κάτω από τη συνεχιζόμενη γενική απεργία απελευθέρωσε τους συλληφθέντες.

μετάφραση άρθρου της
Combat Syndicaliste,
εφημερίδα της γαλλικής CNT,
no 57

Υπόθεση Julio Castillio Tiznado

ΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ 11ΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ στο δρόμο που αναπτυσσόταν η διαδήλωση, στο άλσος των Ηρώων, στο κέντρο του Σαντιάγο, συνελήφθη, ο νέος εργάτης και κοινωνικός αγωνιστής J. C. Tiznado, 21 χρονών. Μετέφερε ένα σακίδιο στην πλάτη του και στο εσωτερικό του σακιδίου προσωπικά έγγραφα. Αργότερα, την ίδια μέρα, η αστυνομία τον κατηγορήσε ότι μετέφερε εκρηκτικά υλικά επιδεικνύοντας γι' αυτό μπουκάλια με βενζίνη ως απόδειξη.

Το κράτος χρησιμοποιεί την υπόθεση για να καλύψει με το ένα χέρι (την Δικαιοσύνη) αυτό που κάνει το άλλο χέρι του εγκλήματος (οι μπάτσοι). Αναφερόμαστε στο γεγονός ότι κατηγορούμε ως εγκληματίες και βάνδαλους τους κρατούμενους για τις διαδηλώσεις της 11ης Σεπτεμβρίου, ενώ αποσιωπούν και δεν ερευνούν τη δολοφονία από μπάτσο του νεαρού Nelson Riquelme, 15 χρονών, τη νύχτα της 11ης στην φτωχογειτονιά του Αγίου Θωμά, στην La Pintana του Σαντιάγο. Υπόθεση για την οποία απειλούν διαρκώς τους φίλους του νεαρού που είναι μάρτυρες του εγκλήματος.

Η υπόθεση του Julio C. T., από το 5ο δικαστήριο εγκλημάτων του Σαντιάγο, έχει μεταφερθεί στο Στρατιωτικό Εισαγγελέα με τις ευνόητες συνέπειες που αυτό συνεπάγεται.

Γι' αυτό ζητάμε την υποστήριξη σας και την αλληλεγγύη σας την οποία μπορείτε να εκφράσετε αποτελεσματικά και με τους παρακάτω τρόπους:

- καταθέτοντας στο λογαριασμό 32360263567 της Κρατικής Τράπεζας της Χιλής.
- στέλνοντας χαιρετισμούς και ηθική υποστήριξη σαν ομάδες ή άτομα.
- Για παραπέρα πληροφορίες και επικοινωνία, γράψτε στην παρακάτω διεύθυνση: Sandra Muñoz F. \Alcalde Flotes No 1968 \ Villa el Carmelo \ Pedro Asuirre Cerda \ Santiago \ CHILE
- Ομάδα υποστήριξης στον Julio C. Tiznado, 20/9/1995 Σαντιάγο, Χιλή.

Όταν οι τράπεζες και οι εταιρίες τηλεπικοινωνιών αποφασίσουν να ζευγαρώσουν...

"...τότε τα χρήματα θα μετατραπούν σε μια απλή ροή ηλεκτρονικών παλμών και οι τράπεζες δεν θα διαδραματίζουν τον παραδοσιακό τους ρόλο (κατάθεση-δανεισμός)..." παρατηρεί διοικητικό στέλεχος της ισπανικής Banco Santander ο οποίος είναι και γενικός διευθυντής στην British Telecommunication (BT). Πρόκειται βέβαια για το ηλεκτρονικό χρήμα το οποίο αντί να αλλάζει χέρια, θα αλλάζει κομπούλες και θα είναι μια σειρά κωδικοποιημένων ψηφιακών πληροφοριών στις οθόνες των υπολογιστών. Θα διακινείται έξω από τα τραπεζικά δίκτυα, που ήδη υπάρχουν και θα διευκολύνει την "αμεσότητα", "ταχύτητα" των συναλλαγών.

Η κινητικότητα του κεφαλαίου, η εγκατάλειψη της οικονομικής "ανάπτυξης", η υπερσυμβολική οικονομία και η επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού έχουν δημιουργήσει νέες αναγκαιότητες στα αφεντικά για την αναδιάρθρωση του παραδοσιακού τραπεζικού συστήματος, την αλλαγή στα νομισματικά συστήματα ώστε το κεφάλαιο και οι συναλλαγές να προλαβαίνουν τους παλμούς και τις ηλεκτρονικές απαιτήσεις των σύγχρονων χρηματιστηρίων και των ηλεκτρονικών τους δικτύων. Έτσι οι τράπεζες και οι εταιρίες τηλεπικοινωνιών σπεύδουν σε συνεργασίες, συγχωνεύσεις, αγορές μετοχών και οι ιδιωτικοποιήσεις των πρώην κρατικών τηλεπικοινωνιών στην Ευρώπη είναι γεγονός.

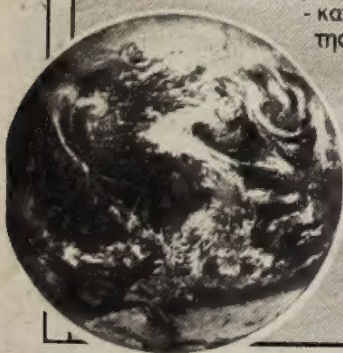
Η BT στην Αγγλία έχει αποκρατικοποιηθεί 100% και έχει ενωθεί με την ισπανική τράπεζα Banco Santander SA, ενώ διατηρεί ανάλογες σχέσεις με την ιταλική Banca Nazionale del Lavoro, η γαλλική Societe Generale συνεργάζεται με την Alcatel Alsthom, στη Βρετανία συνεργάζεται η Barclays P1C με τη Mercary One-2-One και όλα προετοιμάζονται για το "εκρηκτικό" 1998 έτος "απελευθέρωσης" των τηλεπικοινωνιών στην Ευρώπη καθώς θα αυξηθεί ο ανταγωνισμός. Βέβαια στην ανατολική Ευρώπη κάτω

από τις επιταγές του ΔΝΤ έχουν αρχίσει ήδη οι ιδιωτικοποιήσεις (η τσεχική SPT πουλήθηκε στην γερμανική KPN η ουγγρική MATEB έχει ιδιωτικοποιηθεί) και αυτές τις ημέρες πωλείται το 25% της ρωσικής Syazinvest και η Ελλάδα πάντα μέσα στις εξελίξεις έχει βάλει χέρι (ο αξιότιμος κύριος Κόκκαλης) στη ρουμανική αντίστοιχη εταιρία.

Έτσι προετοιμάζουν τα αφεντικά την αναδιάρθρωση των εθνικών νομισματικών συστημάτων όπου ορισμένοι βλέπουν το τέλος της κυριαρχίας των παραδοσιακών τραπεζών και των ιδίων των εθνικών νομισματικών συστημάτων αφού το ηλεκτρονικό χρήμα και εμπόριο δεν θα χρειάζεται τα παραδοσιακά τραπεζικά κυκλώματα για να κυκλοφορήσει.

Σημαντικές συνέπειες θα έχει αυτό και στην εθνική "κυριαρχία" των κρατών καθώς τα σημαντικά ερωτήματα όπως το ποιος θα εκδίδει το ηλεκτρονικό χρήμα, πώς θα φορολογούνται οι συναλλαγές (αφού δεν θα γνωρίζουν σύνορα και εμπόδια) και πώς θα προσαρμοστούν οι κρατικές συναλλαγές είναι πραγματικός κόλαφος για τους τεχνοκράτες της Παγκόσμιας Τράπεζας των διεθνών χρηματιστηριακών οργανισμών και των εταιριών πληροφορικής που έχουν αναλάβει το στήσιμο του παγκόσμιου δικτύου συναλλαγών.

Βέβαια οι νέες ανάγκες που γεννά για τ' αφεντικά η νεοφιλελεύθερη οικονομία στα πλαίσια της συνεχούς αναδιάρθρωτικής της πορείας δεν αντιμετωπίζονται από τους ίδιους μόνο με τεχνοκρατικές διαδικασίες, αλλά σίγουρα θα διεκπεραιωθούν στο πεδίο της πολιτικής. Η νομισματική ένωση της Ευρώπης, οι αλλαγές στα εκπαιδευτικά συστήματα, η μεταβολή των εμπορικών νομοθεσιών και η αναδιάρθρωση των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων είναι μερικές από τις κύριες επιδιώξεις των αφεντικών που θα τεθούν στο πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Ο αντιαποικιακός αγώνας του αλγερινού λαού

“Αλγερία. Χώρα της Βόρειας Αφρικής που βρίσκεται στο δυτικό τμήμα της Μεσογείου. Έχει έκταση 2.382 χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα. Πρωτεύουσα είναι το Αλγέρι.”

Σ’ ΑΥΤΗ ΤΗ ΓΩΝΙΑ της βόρειας Αφρικής, θα γραφτεί μια από τις πιο αιματοβαμμένες -και συνάμα μεγαλειώδεις- σελίδες των αντιαποικιακών αγώνων. Όλα ξεκινούν στα 1830 όταν ο Κάρολος Α΄ κατακτάει την Αλγερία. Από την πρώτη στιγμή η γαλλική κυριαρχία συναντάει τη σθεναρή αντίσταση του αλγερινού λαού. Θρυλική υπήρξε η μορφή του σουλτάνου Αμπντέλ Καντέρ ο οποίος ηγήθηκε ενός μακροχρόνιου πολέμου ενάντια στη γαλλική παρουσία. Αυτή η τόσο παλιά γαλλική παρουσία, έκανε την Αλγερία να έχει μια ιδιόμορφη θέση μέσα στον αποικιακό χάρτη. Πραγματικά, η ύπαρξη μιας πολυάριθμης γαλλικής κοινότητας, αλλά και η ιδιαίτερη επίδραση που ασκούσε η γαλλική κουλτούρα στην πνευματική ζωή του τόπου, διαφοροποιούσε την Αλγερία από τις άλλες καταδυναστευόμενες χώρες του λεγόμενου Τρίτου κόσμου. Άλλωστε κι ο στόχος της γαλλικής πολιτικής στην περιοχή, ήταν ακριβώς η πολιτιστική αφομοίωση του αλγερινού λαού κι η ενσωμάτωση του στους κόλπους της Μεγάλης Γαλλικής Πατρίδας.

Η απαρχή του αγώνα

Προδρομική μορφή της αλγερινής επανάστασης υπήρξε ο Αχμέτ Μεσσάλι Χατζ. Κάτω απ’ την ηγεσία του, η οργάνωση “Βορειοαφρικανικό Άστρο” -που ιδρύθηκε στο Παρίσι το 1925- διατύπωσε, για πρώτη φορά, το αίτημα για την αποχώρηση των γαλλικών στρατευμάτων απ’ την Αλγερία. Επιπλέον ήταν απ’ τους πρώτους που μπόλιασε την εθνικοαπελευθερωτική ρητορεία με

κάποια πρώιμα σοσιαλιστικά συνθήματα.

Ξεσπάει η σύγκρουση

Μετά το τέλος του Β Παγκοσμίου Πολέμου, οι εξελίξεις γίνονται ραγδαίες. Το Μάιο του 1945 λαμβάνει χώρα η πρώτη δυναμική μαζική πράξη αντίστασης ενάντια στον κατακτητή. Η γαλλική διοίκηση έχει προγραμματίσει γιορταστικές εκδηλώσεις για τη συμμαχική νίκη. Στην πόλη Σετίφ, όμως, το πανηγύρι εκτρέπεται σε εξέγερση. Αφορμή υπήρξε η δολοφονία ενός Άραβα από Γάλλο αξιωματικό. Ο κόσμος θα απαντήσει με μεγάλης έκτασης καταστροφές και με την εκτέλεση 102 Γάλλων. Η εξουσία για να καταπνίξει την εξέγερση προχωράει σε μαζικές σφαγές. Σαραντά πέντε χιλιάδες νεκροί μεταξύ των Αράβων. Επιβάλλεται στρατιωτικός νόμος. Μόνο δρόμος αντίστασης, πλέον, η ένοπλη πάλη. Στα 1946 ιδρύεται το “Κίνημα για το θρίαμβο των δημοκρατικών ελευθεριών”. Η οργάνωση Ο.Σ αποτελεί το ένοπλο τμήμα του. Από αυτή την οργάνωση θα προέλθουν όλες οι ηγετικές φυσιογνωμίες του αλγερινού αγώνα. Η Ο.Σ. μεθοδεύει σιγά σιγά την οργάνωση της ένοπλης αντίστασης. Όρα μηδέν ορίζεται η 1 Νοεμβρίου 1954 -νύχτα των αγίων Πάντων. Πεντακόσιοι φενταγίν πιάνουν δράση στην Καμπιλία και το Όρες. Παράλληλα με την έναρξη των πολεμικών συγκρούσεων δημοσιεύεται διακήρυξη με την οποία Μέτωπο Εθνικής Απελευθέρωσης κοινοποιεί την ίδρυση του. Το Μέτωπο θέτει μόνο ζήτημα εθνικής απελευθέρωσης, χωρίς να δίνει τον όποιο ταξικό χρα-

κκτήρα στον αγώνα. Η λαϊκή βάση του Μετώπου βρίσκεται κυρίως στις τάξεις του αγροτικού πληθυσμού ο οποίος στηρίζει τον ένοπλο αγώνα. Απέναντι στην αλγερινή αντίσταση ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θα προτάξει το πιο βάρβαρο και χυδαίο πρόσωπο του. Εμπρησμοί χωριών, βασανιστήρια, δολοφονίες, βιασμοί, λεηλασίες -είναι χαρακτηριστικό ότι ένας από τους παρασημοφορηθέντες αξιωματικούς στον πόλεμο της Αλγερίας, ήταν κι άγνωστος Ζαν Μαρί Λεπέν. Η φρίκη όμως δε θα μπορέσει να λυγίσει τον αλγερινό λαό.

Η μάχη του Αλγερίου

Το Σεπτέμβριο του 1956 το Μέτωπο αποφασίζει να μεταφέρει τον αγώνα στο Αλγέρι. Τα σοκάκια της Κάσμπα θα πάρουν φωτιά. Εκδηλώνονται βομβιστικές επιθέσεις εναντίον γαλλικών στόχων. Κάθε δρόμος και μια εστία σύγκρουσης. Κάθε σπίτι και μια απειλή για τον κατακτητή. Η γαλλική κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει την κατάσταση θα χρησιμοποιήσει ένα συνδυασμό μοντέρνας τεχνολογίας και πρωτόγονης βίας. Τα πιο σύγχρονα στρατιωτικά μέσα -ελικόπτερα, όπλα, υπολογιστές- και τα πιο άγρια βασανιστήρια θα επιστρατευτούν για να κερδηθεί η μάχη του Αλγερίου. Πραγματικά τον Οκτώβριο του 1957, η σύλληψη του αγωνιστή Γιοσέφ Σαντέ, επισημοποιεί τη νίκη του γαλλικού στρατού στη μάχη του Αλγερίου. Η στρατιωτική ήττα όμως, θα μετατραπεί σε μίαν απίστευτη πολιτική νίκη για το Μέτωπο. Ό,τι έχασε σε στρατιωτική αποτελεσματικότητα θα το κερδίσει σε ερείσματα μεταξύ του αστικού πληθυσμού. Οι μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις του 61-62 καταδεικνύουν αυτήν την πολιτική νίκη.

Αντιδράσεις στο εσωτερικό της Γαλλίας

Θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε ότι ο πόλεμος της Αλγερίας διεξήχθη μόνο στα στενά γεωγραφικά όρια της χώρας. Η έκβαση του κρίθηκε σε μεγάλο βαθμό και από τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη γαλλική πολιτική σκηνή. Δεν θα ήταν άστοχο να λέγαμε ότι η Γαλλία διχάστηκε εξαιτίας του ζητήματος της Αλγερίας. Τα προοδευτικά κομμάτια της νεολαίας, των εργαζόμενων και της διανοήσης θα αντιταχτούν με όλα τα μέσα στο βρώμικο πόλεμο. Διαδηλώσεις, λιποταξίες, πύρινα άρθρα κλπ. Πρωταγωνιστικό ρόλο θα παίξουν ο Ζαν Πολ Σαρτρ και το περιοδικό Μοντέρνοι Καιροί. Ίσως η πιο συγκλονιστική αντιπολεμική καταγγελία, υπήρξε το ποίημα του Μπορίς Βιάν *Ο Λιποτάκτης*. Ένα ποίημα που έμεινε απαγορευμένο ως τα μέσα της δεκαετίας του 60.

Κύριε Πρόεδρε
σας γράφω ένα γράμμα
που ίσως θα διαβάσετε
αν έχετε καφέ

Μόλις μου στείλανε
χαρτιά στρατολογίας.
Να φύγω για τον πόλεμο
πριν την Τετάρτη το βράδυ

Κύριε Πρόεδρε
δεν πρόκειται να πάω
δε βρέθηκα στη γη
για να σκοτώνω φουκαράδες

Μη σάς κακοφανεί
μα πρέπει να το ξέρετε
απόφαση το πήρα:
θα γίνω λιποτάκτης

Είδα από μικρός
πώς πέθανε ο πατέρας μου
πώς φύγανε τ’ αδέρφια μου
πώς κλαίγανε τα παιδιά μου

Τη μάνα μου τα βάσανα
τη στείλανε στον τάφο
τώρα περιγελάει τις βόμβες
και τούτους ‘δω τους στήχους

Σαν ήμουν στη φυλακή
μού κλέψαν την καλή μου
μού κλέψαν την ψυχή μου
κι ό,τι είχα αγαπητό

Αύριο τα ξημερώματα
την πόρτα μου θα κλείσω
κατάμοντρα στα χρόνια τα νεκρά
και θα πάρω τους δρόμους

Θα ξήσω ζητιανεύοντας
στις στέγες της Γαλλίας
από Βρετάνη ως Προβηγκία
και θα λέω στους ανθρώπους

Την υποταγή αρνηθείτε!
και μην καταταγείτε!
Μην πάει κανείς στον πόλεμο!
να φύγετε αρνηθείτε!

αν πρέπει να χυθεί αίμα
να δώσετε το δικό σας
σαν καλός απώστολος του πολέμου

Κύριε Πρόεδρε

Κι αν με καταδιώξετε
πέστε στους χωροφύλακες σας
πως δε θα έχω όπλο πάνω μου
κι αν θέλουν, ας μου ρίξουν.

-μετάφραση από τη Μελίττα Γκουρ-
τσογιάννη-

Ο Ο.Α.Σ.

Μπροσ στον κίνδυνο της απώλειας της Αλγερίας, τα πιο αντιδραστικά και φασιστικά τμήματα του πολιτικοστρατιωτικού κατεστημένου συγκροτούν την Οργάνωση Μυστικού Στρατού -Ο.Α.Σ.- Ο ΟΑΣ αποσκοπεί στη σκλήρυνση της στάσης της Γαλλίας στο αλγερινό ζήτημα, στην αποφυγή κάθε συμβιβασμού και στη διατήρηση της γαλλικής παρουσίας δια μέσου της συντριβής της επανάστασης. Οι σχέσεις του ΟΑΣ με το στρατηγό Ντε Γκολ ήταν δισυπόστατες. Απ’ τη μια μεριά οι στρατηγοί του ΟΑΣ θα τον φέρουν στην εξουσία.

Απ’ την άλλη όμως θα τον πολεμήσουν σκληρά όταν αντιληφθούν την προσπάθεια του να έρθει σε συνδιαλλαγή με το Μέτωπο. Τον Απρίλιο του 61 ο ΟΑΣ επιχειρεί πραξικόπημα. Αρχηγοί της χούντας είναι τα πιο επιφανή στελέχη του γαλλικού στρατού: Σαλ, Ζονώ, Ζελέρ, Σαλάν. Το πραξικόπημα όμως συντριβεται στη γέννηση του.

Το τέλος του πολέμου

Κάτω απ’ το βάρος του ανταρτοπόλεμου και της διαρκώς αυξανόμενης δυσαρέσκειας του γαλλικού λαού, η γαλλική κυβέρνηση σύρεται σε διαπραγματεύσεις. Στις 25 Ιουνίου 1960 ξεκινούν διαπραγματεύσεις στο Μελέν. Στις 19 Μαρτίου 1961 λήγουν οι εχθροπραξίες. Η Γαλλία απαγκιστρώνεται από την Αλγερία. Το τίμημα όμως είναι πολύ βαρύ: 1.500.000 νεκροί. 2.000.000 φυλακισμένοι.

Η ανεξάρτητη Αλγερία

Δυστυχώς οι πόθοι του αλγερινού λαού για πραγματική ελευθερία και κοινωνική πρόοδο δε θα πραγματοποιηθούν μετά τη λήξη του πολέμου. Το милитарιστικό καθεστώς που θα επιβληθεί θα καταπνίξει κάθε ελεύθερη φωνή, Η Αλγερία θα παραπαίει ανάμεσα στις επιρροές της Σοβιετικής Ένωσης και της Γαλλίας. Η ανίκανη γραφειοκρατική νομενκλατούρα που θα κυβερνήσει θα συσσωρεύσει εκρηκτικά προβλήματα και θα οδηγήσει τη χώρα στο αδιέξοδο. Αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής είναι η άνοδος του ισλαμικού φανατισμού. Η Αλγερία αποτελεί μια ακόμα απόδειξη του γεγονότος ότι τα ιεραρχικά-παναστατικά κινήματα δε φέρνουν την κοινωνική απελευθέρωση, αλλά μιας άλλης μορφής τυραννία. Αποτελεί όμως και μίαν ακόμα επιβεβαίωση των τεράστιων δυνατοτήτων που έχει το λαϊκό κίνημα όταν δρα δυναμικά, ενωμένα κι οργανωμένα, έχοντας πάντα σαν αρωγό τη διεθνιστική προλεταριακή αλληλεγγύη.

1 ΝΟΕΜΒΡΗ 1954 Ξεκινά ο αντιαποικιακός πόλεμος στην Αλγερία.

1 ΝΟΕΜΒΡΗ 1975 Πεθαίνει ο σκηνοθέτης Πιερ Πάολο Παζολίνι.

2 ΝΟΕΜΒΡΗ 1957 Πεθαίνει ο Βίλχελμ Ράιχ.

3 ΝΟΕΜΒΡΗ 1896 Ο αναρχικός Δ. Μάτσαλης σκοτώνει τον τραπεζίτη Φραγκόπουλο και τον σταφιδέμπορα Κολλά, σαν συμβολική πράξη ενάντια στο κεφάλαιο.

Μετά την τετραετή καταδίκη του αρνητή στράτευσης Ν. Καρανίκα, την εξοντωτική δωδεκαετή κάθειρξη του Γ. Κρητικόπουλου και την πρόσφατη σύλληψη και σκευωρία ενάντια στον Κώστα Καλαρέμα που συνεχίζει την απεργία πείνας από την πρώτη στιγμή της σύλληψής του (6/10), διαπιστώνεται η κορύφωση μιας ανελέητης και πρωτοφανούς επίθεσης του κράτους και των κατασταλτικών μηχανισμών του, ενάντια στους αναρχικούς και την κοινωνία γενικότερα. Μια επίθεση που σίγουρα ούτε ξεκίνησε και ούτε θα σταματήσει εδώ.

ΤΟΣΟ ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ καταδίκες και συλλήψεις όσο και οι συνεχιζόμενες ομηρίες του Ν. Καρανίκα, του Χ. Μαρίνου, του Οδ. Καμπούρη που δικάζεται την 1η Νοεμβρίου, η εξωφρενική διόγκωση των υποθέσεων Δαπέργολα-Χρυσοστόμου και αυτής του Στρατηγόπουλου και τέλος η δικαστική οδύσσεια του Γ. Μπαλάφα απαρτίζουν τα ορατά μόνο στοιχεία ενός συνολικού κατασταλτικού σχεδίου. Ενός

των διωκτικών αρχών. Έτσι η συνεχιζόμενη ομηρία και οι σκευωρίες ενάντια στους συντρόφους που προαναφέρθηκαν αποσκοπούν αφενός μεν στην κατασφυοκράτηση και κοινωνική απομόνωσή τους και αφετέρου στον παραδειγματισμό και τρομοκράτηση ολόκληρης της κοινωνίας.

Απέναντι λοιπόν στις ατσάλινες δομές της καταστολής η υπόθεση της αλληλεγγύης προβάλλει όχι απλά σαν αναγκαίο-

ότι "το κράτος θα επιβληθεί". Τότε που με αφορμή τον τραυματισμό του Κ. Μαζοκόπου ακολουθήσε ένα πρωτοφανές πογκρόμ συλλήψεων, ερευνών, ανακρίσεων, ενώ παράλληλα εκτυλίχθηκε ένα μοναδικό κλίμα τρομοκρατολαγνείας, και εκφοβισμού που συνδέθηκε από σενάρια της ασφάλειας και των Αμερικάνων προϊσταμένων τους, αλλά από τη χυδαία και θεαματική λειτουργία των ΜΜΕ και γνωστών "τρομο-

βίαη απόσπαση της σφναίνεσης ή ακόμα και η ενεργή συμμετοχή μέρους της κοινωνίας στον "αντιτρομοκρατικό αγώνα" με τη ρουφιανιά ή οποιοδήποτε άλλο τρόπο.

Η απελευθέρωση των Ν. Σκυφτούλη, Γ. Μπαλάφα, Κ. Μαζοκόπου, η ανάπτυξη αντιστάσεων και κινημάτων αλληλεγγύης με τις αδυναμίες, αλλά και τα θετικά τους στοιχεία και συνεισφορές, η αδυναμία του κράτους να επιβάλλει τη συναίνεση και την υποταγή στην κοινωνία, ανάγκασαν σε μια αλλαγή πλεύσης όσον αφορά τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις. Εφόσον οι υποθέσεις της "τρομοκρατίας" αποδείχτηκαν φιάσκο για τους κυρίαρχους, ο αντιτρομοκρατικός νόμος αποσύρεται ενόψει μιας θεαματικής επίθεσης δημοκρατίας της νεοεισερχόμενης στην εξουσία κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ενώ αναβαθμίζεται η υλικοτεχνική υποδομή της αστυνομίας και επιχειρείται μια ακόμα πιο ύπουλη προσπάθεια εγκληματοποίησης των αναρχικών και των αγώνων τους. Μέσα από σκευωρίες περί δήθεν συμμετοχής αναρχικών σε ληστείες (υπόθεση Καλαρέμα, Μαρίνου) ή διόγκωση υποθέσεων (όπως στην περίπτωση του Δαπέργολα που του φορτώνονται 2 ακόμα ληστείες που δεν έχει κάνει) ή και ακόμη με προκήρυξη μαϊμού για τη μεγάλη φωτιά του καλοκαιριού στην

σταλτικών μηχανισμών απέναντι στους αναρχικούς, δηλαδή να βάλουν στο χέρι όσο γίνεται περισσότερους στα μουλωχτά και χωρίς ιδιαίτερο κοινωνικό κόστος γιατί λίγοι θα είναι αυτοί που θα υπερασπιστούν ληστές τραπεζών.

Η κοινωνική απεύθυνση και το πρόταγμα της αλληλεγγύης

Απέναντι λοιπόν στις νέες τακτικές και μεθοδεύσεις των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους η μόνη αποτελεσματική οδός αντίστασης και επίθεσης που μπορούμε να αντιτάξουμε είναι η ανάπτυξη αγώνων αλληλεγγύης που θα συνθέτουν ένα συνολικό και συγκροτημένο λόγο και πρακτική προς όλους τους φυλακισμένους και διωκόμενους αναρχικούς και αγωνιστές. Η αλληλεγγύη μας λοιπόν θα πρέπει:

α) να είναι ενιαία και αδιαίρετη όπως και η καταστολή των κυρίαρχων

β) να λάβει υπόψη της και να επεξεργαστεί τα στοιχεία των νέων τακτικών καταστολής ώστε να εξελίξει αναλόγως τις κινήσεις της, και

γ) να εδραιωθεί στο πεδίο των κοινωνικών ανταγωνισμών και όχι να απομονωθεί σε υπερασπιστικές γραμμές δικονομικών κριτηρίων.

Οι κινήσεις αλληλεγγύης θα πρέπει να απευθυνθούν προς

Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

σχεδίου που όπως φαίνεται γνωρίζει αρκετά καλά και να ελίσσεται και να προσαρμόζεται σε διαφορετικές συνθήκες. Όλες αυτές οι υποθέσεις διώξεων και ομηριών συντρόφων που για μερικούς μπορεί να φαίνονται άσχετες μεταξύ τους και τυχαία διεσπαρμένες στο χρόνο και το χώρο, όχι μόνο άσχετες δεν είναι όπως θα καταδειχτεί παρακάτω, αλλά και η επίμονη συνέχισή τους σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στην έλλειψη αξιόμαχων αντιστάσεων και εκδήλωσης αλληλεγγύης από τους αναρχικούς και όχι μόνο.

Το συνολικό σχέδιο καταστολής πέρα από τους ορατούς στόχους του (συλλήψεις, διώξεις αναρχικών, αγωνιστών κλπ), τελικό αποδέκτη έχει τα αντιστεκόμενα ή και μερικές φορές εξεγερμένα κοινωνικά τμήματα στους χώρους των εργαζομένων και ανέργων (όπως πρόσφατα είδαμε στις συγκρούσεις μεταξύ εργαζομένων στη ζώνη του Περάματος και μπάτσων) ή στους χώρους μαθητών, νεολαίων κλπ (όπως είχαμε δει στο παρελθόν με τις μαθητικές καταλήψεις).

Στόχοι λοιπόν της καταστολής σαν ενιαίας διαδικασίας είναι το χτύπημα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων που ξεσπούν από το βάθεμα των κοινωνικών ανισοτήτων και την ένταση της εκμετάλλευσης, η προώθηση των αναδιάρθρωτικών σχεδίων του κράτους και του κεφαλαίου και εντέλει η καθυστάθεια ολόκληρης της κοινωνίας.

Όμως πέρα από τη διευρυμένη άσκηση της καταστολής συγκεκριμενοποιείται στο πρόσωπο αγωνιστών που συχνά προέρχονται από το χώρο των αναρχικών και διαθέτουν εκεί-

να τα πολιτικά χαρακτηριστικά (συμμετοχή σε κοινωνικούς αγώνες) ώστε να αποτελούν μόνο στόχο

τητα αλλά και σαν ελπίδα. Όμως η αλληλεγγύη δεν αποτελεί μέλημα μόνο του άμεσου περιγύρου ή της "παρέας" των φυλακισμένων αγωνιστών και σίγουρα δεν είναι αντικείμενο επώνυμων καλλιτεχνών και λοιπών "ειδικών υπερασπιστών". Η αλληλεγγύη και η απελευθέρωση των κρατούμενων δεν αποτελεί απλά υπόθεση των αναρχικών, αλλά ολόκληρης της κοινωνίας όπως και η καταστολή. Οι αγώνες αλληλεγγύης αποτελούν μέρος του ευρύτερου κοινωνικού και ταξικού πολέμου και η ανάπτυξή τους αποτρέπει στην πράξη τις κατασταλτικές μεθοδεύσεις των κυρίαρχων. Γι' αυτό και οι αγώνες αυτοί δεν εξαντλούνται στα πλαίσια των δημοκρατικών δικαιωμάτων, το εύρος των οποίων μεταλλάσσεται ανάλογα με την οξύτητα των κοινωνικών ανταγωνισμών. Οι αγώνες αλληλεγγύης μπορούν να αποτελέσουν προωθητικό παράγοντα αλλά και συνδετικό κρίκο των γενικότερων κοινωνικών αγώνων αφού μπορούν να μπλοκάρουν τις διαδικασίες αναδιάρθρωσης και μετασχηματισμού των οικονομικών, κοινωνικών και πολιτικών δομών, απαραίτητη διάσταση των οποίων αποτελεί η καταστολή.

Μετάλλαξη των κατασταλτικών μεθοδεύσεων

Εδώ και αρκετό καιρό παρατηρείται μια σημαντική μεταβολή στο σχεδιασμό των κατασταλτικών μεθοδεύσεων. Η μεταβολή αυτή σηματοδοτείται μέσα από τις τελευταίες σκευωρίες ή διογκώσεις υποθέσεων αναρχικών έτσι ώστε όλα να συγκλίνουν προς μια προσπάθεια εγκληματοποίησης των αναρχικών. Για να παρακολουθήσουμε όλες τις λεπτομέρειες αυτής της μετάλλασής των κατασταλτικών σχεδιασμών που σίγουρα δεν προέκυψε σαν κεραυνός εν αιθρία, θα πρέπει να γυρίσουμε μερικά χρόνια πίσω. Τότε που κυβερνούσε η Νέα Δημοκρατία και ο Μητσοτάκης διαλαλούσε με περίσσιο θράσος πως "οι αστυνομικοί είναι το κράτος" και

δημοσιογράφων". Ανάμεσα σε καθημερινές αποκαλύψεις "αδιάσειστων στοιχείων" και σε συζητήσεις στη βουλή για την "τρομοκρατία", ψηφίστηκε τελικά ο αντιτρομοκρατικός νόμος και κατόπιν το αντιπεργιακό νομοσχέδιο, τα οποία εντάσσονταν σ' ένα πλαίσιο θεσμικής και υλικής αναβάθμισης

και θωράκισης της καταστολής για την απρόσκοπτη προώθηση των νεοφιλελεύθερων σχεδίων του κράτους και των αφεντικών σε μια περίοδο οξυμένων κοινωνικών συγκρούσεων (κάψιμο της νομαρχίας στο Ηράκλειο, προβληματικές, μαθητική εξέγερση κλπ). Στα κατωπινά χρόνια οι συλλήψεις και ομηρίες των Ν. Σκυφτούλη και Γ. Μπαλάφα καθώς και το κλίμα τρομοκρατολαγνείας από τα ΜΜΕ που ακολούθησε, προσέφεραν το μοχλό ανάπτυξης της καταστολής, αλλά και ένα σαφέστατο μήνυμα προς κάθε αντιστεκόμενο: "ή με τη δημοκρατία ή με την τρομοκρατία". Κοντολογής στην πλάτη των πολιτικών κρατούμενων επιχειρήθηκε ο αποπροσανατολισμός και ο κατακερματισμός των αντιστεκόμενων, η αναβάθμιση των όρων κυριαρχίας του κράτους και των αφεντικών απέναντι στην κοινωνία, η

Αττική, επιχειρείται να πλαστεί ο μύθος του αναρχικού εγκληματία του κοινού ποινικού δικαίου, ληστή τραπεζών, που συναναστρέφεται με τον υπόκοσμο και καμία σχέση δεν έχει με τα κοινωνικά δρώμενα. Αν στις υποθέσεις περί "τρομοκρατίας" το θέαμα και η κατασφυοκράτηση των ΜΜΕ αποτελούσε την αιχμή του δόρατος της κρατικής κατασταλτικής προπαγάνδας, τώρα αυτά σιγοούν υψώνοντας ένα τείχος σιωπής γύρω από τους φυλακισμένους αγωνιστές, προσπαθώντας και πάλι την κοινωνική απομόνωσή τους, αλλά με άλλο τρόπο. Και ενώ στο παρελθόν επιχειρήθηκε η σύνδεση των κοινωνικών αγώνων με την "τρομοκρατία" τώρα επιχειρείται η κατάδειξη παντελούς έλλειψης σχέσης των αναρχικών με τους κοινωνικούς αγώνες και ανταγωνισμούς. Αυτές οι μεθοδεύσεις εγκαινιάζουν μια νέα τακτική των κατα-

τα κοντινά πολιτικά υποκείμενα αλλά και προς κάθε αντιστεκόμενο στους χώρους των εργαζομένων, ανέργων, μαθητών, νεολαίων. Αυτό που είναι απαραίτητο να επισημανθεί σε κάθε απεύθυνση προς την κοινωνία είναι ο ταξικός και κοινωνικός χαρακτήρας της αλληλεγγύης με τα πολλαπλά οφέλη της, δηλαδή αυτό που τελικά συνδέει τον κόσμο με τις διώξεις των συντρόφων μας, ώστε οι υποθέσεις αυτές να ξεπεράσουν τα στενά όρια της παρέας και των φίλων.

Θα πρέπει τέλος οι κινήσεις αυτές να συγκλίνουν σε πανελλαδική καμπάνια (σε κάθε πόλη που υπάρχει σχετική επιθυμία και δυνατότητα) που θα αποδειχτεί πολύ σημαντική στην υπόθεση της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της αντίστασης ενάντια σε κράτος και αφεντικά.